

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 512

De Verzonken Schat.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM.

De verzonken Schat.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven roezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Schatkamer-Eiland.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De zon was nauwelijks boven de kim verzezen, in een onvergelykelijke glorie van licht en rose en vergulde wolken, toen er zich, ongeveer honderd mijlen ten Zuiden van den kleinen groep der Cocos- of Keeling Eilanden op de nauwelijks bewogen golven van den Indischen Oceaan, een eigenaardig voorwerp vertoonde, dat bij den eersten aanblik wel iets had van een slapende potvisch.

Maar indien daar ter plaatse iemand geweest ware, om het vreemde ding iets nauwkeuriger te beschouwen, dan zou hij hebben bemerkt, dat het voor een potvisch veel te slank en te sierlijk was, dat de rug te weinig was gewelfd, en dat de kleur ook niet bruin maar lichtgrijs was.

Maar — er was niemand om dat waar te nemen.

Want het punt, waar het grijze ding zoeven boven de golven was uitgekomen, bevond zich, zooals gezegd, ruim honderd mijlen ten Zuiden van den Cocos-groep, dat wil zeggen evenzooover verwijderd van de eenige scheepvaartroute, welke die eilanden aandoet — den 3120 mijlen langen weg van Colombo, de hoofdstad van Ceylon naar

Fremantle, de eenige zeehaven van beteekenis op de Westkust van Australië.

Ceylon is Engelsch, Australië is een Engelsch gemeenebest, en ook de Cocos-Eilanden zijn Engelsch bezit, maar de bewoners van dien kleinen Archipel zijn schaarsch, en heel wat eilanden zijn zelfs niet eens bewoond.

De groep bestaat uit 33 eilanden, en hij is gelegen tusschen den 12den en 13den graad Zuiderbreedte, en onder 96 graden en 56 minuten Oosterlengte.

Zelfs zijn deze eilanden tot 1823 geheel en al onbewoond geweest, want pas in dat jaar trok een Engelschman, Alexander Hare, met eenige Maleische gezinnen naar het Rijst-eiland, en die kleine nederzetting vormde de kern van de latere bevolking.

Zonderling genoeg werden tot in April 1857 toe de Cocos-Eilanden als een Nederlandsch bezit beschouwd, maar toen werden zij eenvoudig, volgens de meermalen toegepaste Engelsche methode van het „j'y suis, j'y reste" kalmpjes weg uit naam van de Regeering van Koningin

Victoria verklaard tot bezit van het Britsche Rijk, „waarin de zon nimmer ondergaat“.

Die Engelschman, die dit deed, heette kapitein Fremantle, en men achtte te Londen zijn daad blijkbaar van zooveel gewicht, dat men een der voornaamste havenplaatsen van Australië naar hem noemde.

Meer dan eenige honderden bewoners, Maleiers van oorsprong, een goedig, ongevaarlijk visschersvolkje, telt de groep niet, en nu nog zijn verscheidene eilanden er van onbewoond.

Het klimaat is tropisch, en de vruchtbare bodem levert cocosnoten, pompoenen, meloenen en vooral maïs op.

En het is zeer wel mogelijk dat de schepen van de White Star Line, die van Ceylon naar Fremantle varen, dezen groep niet eens zouden aandoen, als hij niet toevallig precies in de route had gelegen.

Maar nu scheen er eensklaps leven te komen in het grijze ding, dat daar rustig op de golven dreef.

In zijn nauwelijks welvenden rug opende zich iets, dat er uitzag als een rond potdeksel, alleen maar veel grooter, zoo groot, dat het ruimte tot doorgang verschaftte aan een reus, met zijn breed, gebruint gelaat, die eerst zijn hoofd, vervolgens zijn schouders, ten slotte zijn geweldig bovenlijf uit de ronde opening stak, en onderzoekend rondkeek.

Hij zag eens naar de lucht, naar de golven, bromde tevreden, en stapte toen op het smalle dek van wat klaarblijkelijk een duikboot van niet te grooten omvang was.

Het had een gekartelde oppervlakte, om den voet meerderen steun te bieden.

De reus deed een paar stappen, en met een enkele handbeweging richtte hij te weerszijden van het dek een stalen reeling op, of borstwering, dun maar zeer sterk, en die, na aan de voor- en achterzijde verbonden te zijn door een paar strak gespannen staaldraden, ruimschoots stevig genoeg was om er tegenaan te leunen, en te beletten, dat de opvarenden van het zonderlinge vaartuig in zee gleden.

Want zonderling kon het inderdaad genoemd worden!

De ingangstoren was zeer laag, nauwelijks 80 centimeters en van een halfronden vorm, ongeveer zooals de stoomkoepels op onze zware locomotieven.

Er stak volstrekt niets anders boven het dek uit en de stalen reeling kon worden neergelaten

in twee groeven, zoodat zij geheel en al onzichtbaar werd.

Voor- en achtersteven waren van zeer spitsen vorm en een deskundige had spoedig genoeg kunnen zien, dat dit schip een zeer groote snelheid moest kunnen ontwikkelen.

De reus had nauwelijks zijn eenvoudig werk verricht, of het hoofd van een tweeden man verscheen boven de opening, jong nog, blond, met groote blauwe oogen en die man snoof met welbehagen de heerlijke frissche lucht op en zeide op vroolijken toon:

— Dat belooft een moete dag te worden, Henderson!

— Dat geloof ik ook, mijnheer Brand! beaamde de reus. Het is hier ook heel wat beter dan binnen in de boot, die bijna een etmaal onder water is geweest! Mag ik vragen of Mylord nog slaapt?

— Ja, Henderson en wij zullen hem nog maar een uurtje laten rusten! De reis was vrij spannend en Mylord heeft er nu eemaal op gestaan, zich persoonlijk te vergewissen, dat de machine van onze brave „Bruinvisch“ weder onberispelijk liep!

— En denkt gij dat Mylord tevreden is, mijnheer Brand?

— Volkomen tevreden, James! antwoordde Charles Brand. De boot heeft nog nooit zoo goed geloopt en het valt volstrekt niet te bemerken, dat zij eenige weken lang in het ijs van de Behring Straat bekneld heeft gezeten! En nu zou ik je aanraden, maar spoedig voor een goed ontbijt te zorgen — want de zeelucht maakt hongerig!

— Tot uw orders, mijnheer Brand! Zullen wij gauw zijn waar wij moeten wezen?

— Over hoogstens drie uren, James — tenminste wanneer wij aan de oppervlakte kunnen varen en dat denk ik wel, want de Indische Oceaan is op deze hoogte volkomen verlaten — en dat is om verschillende redenen maar heel goed ook!

Niet zonder eenige moeite wrong Henderson zijn zwaar lichaam weder door de opening van den ingangstoren en een oogenblik later hoorde Charles Brand hem bezig in de uitstekend ingerichte kombuis en hij glimlachte, toen hij bemerkte, hoezeer de brave kerel zijn best deed, zijn aluminium vaatwerk, borden en vorken zoo zachtjes mogelijk te hanteeren, uit vrees voor John Raffles wakker te maken.

Want dit schip behoorde inderdaad toe aan

den Grooten Onbekende, Lord Edward Lister, ook geheeten John Raffles en waartoe hij het nu en dan noodig had — dat zal uit het vervolg spoedig genoeg blijken.

Brand bleef nog een half uur aan dek, na zijn pijp te hebben opgestoken en genoot onuitsprekelijk van de heerlijke rust, de warmte van de snel stijgende zon en het slaperig makend geluid van de kleine golfjes tegen de stalen buitenhuid van de „Bruinvisch”.

Het schip voer op dit oogenblik slechts zeer langzaam, want men had volstrekt geen haast en Brand wilde de electriche machine niet meer geraas laten maken dan volstrekt noodig was.

Raffles had zich inderdaad sterk ingespannen en een lange nachtrust zou hem goed doen.

Maar ten slotte ging hij toch weder naar beneden, wierp in het voorbijgaan een goedkeurenden blik op de welvoorzene onbijttafel en trad toen de smalle voorkajuit binnen, die aan weerszijden een drietal slaappleatsen had, opklapbaar en die geheel aan het oog konden worden onttrokken.

Op een daarvan lag John Raffles uitgestrekt en hij werd juist wakker toen Brand binnentrad, knipperde even tegen het schelle electriche licht — want de kajuit kon alleen maar kunstmatig verlicht worden — slingerde haastig zijn beenen buiten de krib, geeuwde eens, rekte zich uit en zeide toen:

— Ik geloof werkelijk dat ik te lang geslapen heb! Hoe laat is het, Charly?

— Het kan nauwelijks zes uur zijn!

— Veel te laat!

— Praat jij maar! Ik heb het met opzet gedaan — jij hebt gisterennacht veel te weinig gerust!

— Het weer is goed, naar de beweging van de boot te oordeelen?

— Verrukkelijk!

— Hoever zouden wij nog van het Schatkamer-Eiland verwijderd zijn?

— Op zijn hoogst honderd mijlen!

— Prachtig, dan kunnen wij met ons vrachtje goud en diamanten nog voor de lunch het eiland bereikt hebben, vanmiddag kunnen wij den buit veilig opbergen, en vanavond kunnen wij den terugtocht aanvaarden! Het is waar — het zou met de vliegmaschine heel wat sneller in zijn werk zijn gegaan, maar ik wilde nu eenmaal eens nagaan, of de „Bruinvisch” zich goedhield.

— En — ben je tevreden?

— Meer dan tevreden! Het schip loopt uit-

stekend, duikt onberispelijk en heeft niets van zijn vroegere snelheid verloren!

Onder het spreken had Raffles zijn krib reeds verlaten.

Hij opende in den vloer, in het smalste gedeelte van de kajuit, een vrij groot luik, dat hij kon vastzetten en daar in die opening bevond zich een metalen kuip, gevuld met heerlijk koel zeewater!

Raffles wierp snel de pyama af, liet zich in het koele nat glijden, kwam er proestend uit en riep lachend:

— Het is heel wat kouder dan ik dacht!

— Omdat het in deze kajuit tamelijk warm is! En dat is geen wonder — wij hebben gisteren den geheelen dag aan de oppervlakte gevaren, de nachten zijn maar kort, en de zon heeft het metaal gloeiend verhit!

Raffles had het luik weer gesloten, na de metalen kuip geheel te hebben laten leegloopen, hetgeen door middel van een automatisch in werking gebrachte pomp geschiedde, en nu kleedde hij zich haastig aan, en begaf zich met Brand naar de kleine kajuit in het achtereinde van de duikboot, waar zich eveneens een paar slaappleatsen bevonden, maar die thans als eetkamer werd gebruikt.

En zij bewezen alle eer aan het stevige ontbijt, bestaande uit geroosterd brood, gebakken eieren, ham, vliegende visch, in kleine reepjes gesneden en geroosterd, en die in dien toestand uitnemend smaakt; en eenige vruchten.

De proviandkamer van de „Bruinvisch” was zeer goed voorzien en gebrek behoefde men aan boord niet zoo spoedig te lijden.

Maar intusschen had Henderson de vaart van de duikboot alweer aanzienlijk versneld en aan de oppervlakte werd de tocht voortgezet, want men behoefde hier volstrekt niet te vreezen voor een onaangename ontmoeting.

Natuurlijk was het mogelijk, dat op deze plek een of ander Engelsch oorlogsschip passeerde, dat een patrouilletocht had ondernomen, maar ook dat zou zeker tot de uitzondering behooren.

En dan — de „Bruinvisch” zou binnen enkele seconden het luik kunnen sluiten en onder water duiken.

De frissche lucht drong binnen door den geopenden ingangstoren en Henderson, die achter het kleine roer stond, behoefde den blik slechts gevestigd te houden op een schuin geplaatsten spiegel, die het hem mogelijk maakte, zonder het hoofd boven het dek uit te steken, den omtrek te overzien, en het schip te besturen.

Na het ontbijt begaven de beide vrienden zich aan dek, strekten zich uit op de voorplecht, met de voeten steun zoekend tegen een kleinen opstaanden rand, staken hunne pijpen op en tuurden in gedachten voor zich uit.

Eindelijk, na geruimen tijd, begon Brand:

— Hoeveel brengen wij weg?

— Ik meen dat er voor een waarde van bijna een half miljoen pond sterling aan boord is — aan ongemunt goud, juweelen en ander fraais! Wij zullen het rustig een paar jaartjes in de bewaarplaats op Schatkamer-Eiland laten, en dan pas de juweelen van de hand doen — de politie moet ze eerst een weinig vergeten hebben! Dat is juist mijn groot voorrecht, dat ik niet verplicht ben aanstonds het buit-verklaarde goed weder van de hand te zetten, en mij daardoor bloot te geven!

— Ik zal straks een nauwkeurigen staat opmaken, hernam Brand. Ik heb mijn boeken nog pas dezer dagen nagezien, een dag voor wij vertrokken, en ik geloof dat je thans een bedrag van meer dan 5 miljoen pond sterling bezit, verdeeld over je verschillende geheime bewaarplaatsen in de geheele wereld!

Raffles schudde langzaam het hoofd, en zeide zuchtend, met gefronst voorhoofd:

— Vijf miljoen pond — het is niets! Je kijkt verbaasd op? Is het dan soms genoeg om, al was het maar een vol jaar een menschwaardig bestaan te verschaffen aan dat gedeelte van de bevolking van Londen, dat thans in armoede en ellende leeft? Tienmaal zooveel zou nauwelijks toereikend zijn! En soms vraag ik me wel eens af, waartoe dit eigenlijk alles dient, en of ik geen Sisyphus-arbeid verricht!

Zijn gelaat had een zwaarmoedige uitdrukking verkregen en zijn doordringende, grijze oogen tuurden, blijkbaar zonder iets te zien, in de verte.

Maar hij vermande zich aanstonds weder, en zijn diepe stem klonk hard, toen hij hernam:

— En toch is dit voor mij de eenige weg! Zoolang de maatschappij niet van haar fundamenten af herbouwd wordt, zoolang ben ik wel gedwongen, om de middelen te gebruiken, die mij nu eenmaal ten dienste staan! Ik weet het wel, die middelen hebben niet de sympathie van de bestolenen, van de zoogenaamde rustige burgerij, van de Justitie, maar ik heb ze tot dusverre deugdelijk bevonden!

— Deugdelijk misschien voor degenen die jij helpt, maar voor jezelf tamelijk gevaarlijk! kwam Brand hoofdschuddend.

— Gevaarlijk, opwindend, romantisch! riep Raffles met schitterende oogen uit. Ik voel mij nog zeer jong, ik geniet nog ten volle van dit leven, dat ons de grootste verrassingen heeft bereid, en ik zou het voor geen prijs willen verlaten! Kijk om je heen, en oordeel dan of ik het bij het rechte eind heb! Vrijheid, volkomen vrijheid! Alleen de Natuur is onze metgezellin! Ik voel mij meester over de golven, en het is mij alsof de zon mijn speciale vriendin is! O, het is een goed leven, alleen maar niet goed in de burgerlijke beteekenis van het woord, dat moet ik toegeven!

En Raffles verviel in stilzwijgen, met half geloken oogen, en nu en dan heel zachtjes voor zich heen lachend.

Brand sprak ook niet meer, en er verliepen eenige uren, toen Raffles eensklaps zich half oprichtte, naar den horizon wees, en uitriep:

— Schatkamer-Eiland! Wij kunnen er binnen een half uur zijn!

Inderdaad, in de verte teekende zich in wazige omtrekken de lage vorm af van een weelderig begroeid eiland, waarvan de vorm thans nog moeilijk te bepalen viel.

Het was een van de Zuidelijkste eilanden van den Cocos-groep, en was daarvan gescheiden door een afstand van tenminste tien zeemijlen, zoodat zelfs de sterkst vergrootende kijker niet in staat was, de naaste kusten te doen waarnemen.

De beide vrienden daalden de smalle, stalen ladder af, die naar het inwendige van de boot voerde, en het luik werd voor alle veiligheid gesloten, terwijl zij de watertank zoover lieten volloopen, dat het dek van de „Bruinvisch” nog slechts enkele centimeters boven het water uitstak.

Toch stooft het zonderlinge vaartuig nog altijd met een snelheid van bijna 40 kilometer door de golven, en het groene eiland scheen snel te naderen.

Raffles had het roer overgenomen, en hield nu eenige streken Westelijker aan, totdat hij de boot, die thans geheel onder water voer, een prachtige, natuurlijke baai kon insturen, die den vorm had van een hoefijzer en aan alle kanten door hoogopstaand struikgewas en heerlijk geboomte omgeven was.

De machine sloeg achteruit, de „Bruinvisch” vertraagde haar vaart aanmerkelijk en lag eindelijk stil aan het einde van een kleine kreek, die op haar beurt achter in de baai uitmondde.

Het was een uitstekend verborgen plek, waarin

halve duisternis heerschte, zelfs overdag, wegens het ondoordringbare bladerdak van de hooge mangoboomen, cocospalmen en waringis.

Raffles liet de boot weder boven water komen, juist zooveel, dat men droogvoets aan land kon gaan, de „Bruinvisch” werd gemeerd, een soort van loopplank werd van het lage dek naar het witte strand uitgelegd, en de drie mannen begaven zich, na hun geweren te hebben gegrepen, achtereenvolgens aan land.

Raffles ging vooraan, en begaf zich aanstonds naar een kleine open plek, op niet meer dan 50 passen verwijderd van het punt, waar de duikboot gemeerd was.

Daar wendde hij zich om, en zeide opgewekt:

— Wij hebben nu bijna twaalf dagen moeten leven van geconserveerde levensmiddelen, van eieren en van visch, het wordt tijd dat wij Henderson eens gelegenheid geven, een smakelijk stuk wildbraad te bereiden.

Er zijn hier kleine aardvarkens, James, waarvan het vleesch zeer sappig is en heel wat beter smaakt dan dat van onze Europeesche dikhuiden! Er zijn ook groote fazanten en korhanen, om van de wilde eenden niet te spreken!

— Geen wilde dieren Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Als je een casuaris een wild dier wilt noemen Henderson — of een papegaai, of een klein aapje, niet grooter dan je hand — ja, dan zijn ze er! riep Brand lachend uit. Het is hier een waar Paradijs, vriend Henderson — je zult dat spoedig genoeg bemerken! De bodem is

weliswaar rotsachtig, van vulkanischen oorsprong, maar de vogels hebben gezorgd voor guano, de wind heeft van heinde en ver zaadkorrels aangevoerd en de barre rots is met een vruchtbare laag humus overdekt — maar je begrijpt wel dat dat eeuwenlang geduurd heeft!

— En de dieren, mijnheer Brand — zijn die ook door den wind aangewaaid? vroeg Henderson met hoogopgetrokken wenkbrauwen, want die konden toch op een rots niet leven!

— Je denkt mij te vangen James! zeide Brand glimlachend — maar ik zet je schaakmat! Want de Cocos-groep heeft vele eeuwen geleden deel uitgemaakt van een stuk van het vasteland! Er was toen geen water — en verder zal ik wel niets behoeven te verklaren! Maar stil — daar vliegt een korhoen op!

Brand had snel zijn geweer van den schouder gerukt en bracht reeds zijn vinger aan den trekker, toen Raffles, die eenige meters terzijde had gestaan, haastig de hand ophief en op gedempten toon beval:

— Niet schieten, Brand! In geen geval schieten!

Verbaasd liet de jonge man zijn geweer zakken en vroeg:

— Waarom niet schieten? Heb je geen trek in een smakelijk gebraden korhoentje?

— Dat wel Brand — maar daarentegen niet in een ontmoeting met indringers! Kort en goed — ik heb zooeven de sporen gevonden van een niet lang geleden uitgedoofd vuur — en de overblijfselen van een maaltijd!

Een doosje Dubec-Sigaretten
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Een geheimzinnige arbeid.

Brand bleef Raffles een oogenblik verschrikt en ongeloovig aankijken en toen zeide hij, terwijl ook hij onwillekeurig zijn stem liet dalen:

— Hoe is dat mogelijk? Kunnen hier Maleiers van de andere eilanden gekomen zijn? Schatkamer-Eiland was toch altijd onbewoond?

— Dat was het althans twee jaren geleden nog, toen wij beiden er voor het laatst waren! antwoordde Raffles kortaf. Maar de toestand schijnt veranderd te zijn! Wat de Maleiers van

den hoofdgroep betreft — wat zouden zij hier te zoeken hebben? En ik geloof ook niet, dat zij het zouden wagen, een zee-arm ter breedte van tien mijlen in hun ranke prauwen over te steken! Ten slotte — Maleiers leggen niet op deze wijze een vuur aan, om een hoen aan het spit te braden! En gewoonlijk dragen zij ook geen portemonnaies bij zich!

Raffles had zich gebukt en raapte uit het gras een geheel versleten, goedkope portemonnaie

op, die zijn scherp oog daar ontdekt had en waarvan de vondst vreemd aardeed in dit oerwoud, waar, behalve Raffles en Brand, nog nooit iemand den voet had gezet.

Brand keek verbaasd naar het versleten ding en mompelde ontevreden:

— Nu, dat is een zeer onplezierige ontdekking! Het kunnen toch geen toeristen-kampeerders zijn geweest?

— Dat is te dwaas om er een oogenblik bij stil te staan! antwoordde Raffles schouderophalend. Van hier tot de naaste haven is 1500 mijlen! Geloof je dat kampeerders dien afstand zullen afleggen, alleen om het genoeg te smaken op een onbewoond eiland te kunnen vertoeven?

— Zeeroovers misschien? opperde Henderson.

— Ik zou het niet durven ontkennen, antwoordde Raffles kortaf. Maar tot dusverre zijn die lieden nog niet in deze streken gezien! Het is echter een feit, dat zij op de kusten van Zuid-Afrika, bij Madagascar en in de buurt van Zanzibar gezien zijn en daar ook schepen hebben aangehouden! Maar dat zijn voornamelijk Chineezers, Malabaren, Australiërs — een zonderling allegaartje en ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat die menschen hier zouden willen utruchten!

— Kunnen zij soms weten, Mylord, dat gij hier....

— Dat ik hier een deel van mijn schatten verborgen heb, Henderson? Onmogelijk! Dat is volkomen ondenkbaar. Maar hoe het ook zij — wij moeten weten waaraan wij ons te houden hebben! Het is van het grootste belang, dat wij ons op de hoogte stellen van hetgeen hier tijdens onze afwezigheid geschied is! Het is een zeer onaangename ontvangst — maar het is nu eenmaal niet anders! Wij zullen beginnen, de duikboot nog beter te verbergen, zoodanig, dat men haar onmogelijk, zelfs niet bij toeval kan ontdekken! Wij zullen ons goed wapenen, mondvoorraad meenemen en dan — Schatkamer-Eiland doorzoeken! Mijn buit is goed weggestopt — maar het toeval zou die indringers op het spoor kunnen brengen en dat moet tot iederen prijs worden vermeden! En toeristen of zeeroovers — schipbreukelingen of ontdekkingsreizigers — wij moeten weten wie zij zijn! Aan het werk vrienden!

Zij keerden dadelijk naar de duikboot terug en niet zonder moeite werd het vaartuig wat verder gesleept, tot onder een groep waringis,

waarvan de bladeren ver over het water heen-hingen en een soort tunnel vormden.

Zij begaven zich weer aan boord, aten snel iets, vulden hunne knapzakken, stopten hunne patroontasschen vol, staken ook hun revolvers bij zich en lieten, zoodra dit alles gereed was, de duikboot zoover zakken, dat alleen het luik een paar millimeters boven het watervlak uitstak.

Zij bedekten dit met takken en bladeren en konden nu wel zeker zijn, dat het kostbare vaartuig ook aan het scherpste oog zou ontsnappen.

En toen drongen zij behoedzaam het woud binnen, aandachtig om zich heen ziende.

De drie mannen hadden te veel in de wildernissen van Afrika en Amerika rondgezworven, om niet aan het minste teeken, aan een afgebroken tak, aan een indruk in de sneeuw of op het gras, zelfs aan het gedrag van de vogels te kunnen zien, of er zich vreemdelingen — dus meestal vijanden in de nabijheid bevonden.

In de halve schemering gingen zij zwijgend voorwaarts, het geweer in de hand dragend en op alles voorbereid.

Raffles kende zijn eiland zoo goed dat hij geen oogenblik stilhield, maar steeds verder ging, links en rechts turend en nu en dan stilstaande om aandachtig te luisteren.

In het eerst vernamen zij volstrekt niets dan het eentonig geruisch van de branding op de rotsen van de Noordelijke kust van het eiland, maar toen voerde de wind een ander geluid aan, waarvan zij den aard en den oorsprong onmogelijk met nauwkeurigheid konden vaststellen.

Het werd ongetwijfeld op verren afstand voortgebracht en klonk wel eenigszins als het geraas, dat een hamer maakt bij het neerkomen op een aambeeld.

De slagen klonken met groote regelmaat en hielden na eenige minuten plotseling op.

De drie mannen, die stil waren blijven staan, keken elkander verbaasd aan en Brand vroeg:

— Wat is dat voor een zonderling getik of gehamer?

— Het komt uit het Noorden, zou ik zeggen! liet Henderson zich hooren.

— Dat denk ik ook — de wind komt van dien kant! zeide Raffles, wiens gelaat een ernstige uitdrukking had gekregen. Voorwaarts dan, vrienden — naar het Noorden! De kust is nauwelijks twee uren gaans van ons verwijderd en ik moet volstrekt weten wat dat geluid te beteekenen heeft!

En weer trokken zij verder, zonder zich ditmaal te bekommeren om de malsche hoenders, die traag voor hen opvlogen, blijkbaar in het geheel niet verschrikt, of om de kleine aardvarkens met hun spitse snuiten en schrandere, zwarte oogjes onder borstelige wenkbrauwen.

Het terrein begon te hellen en de boomen werden langzamerhand schaarscher — nu en dan werd de diepblauwe lucht zichtbaar.

De hitte was drukkend, maar niettemin trokken de drie mannen onvermoeid verder, vastbesloten om zoo spoedig mogelijk het geheim van dat regelmatige tikken, dat nu en dan opnieuw klonk, te doorgronden.

Zwijgend gingen zij voort en slechts nu en dan maakte deze of gene een korte opmerking.

Twee uren later bevonden zij zich op een punt, ongeveer honderd meter hooger gelegen dan het strand van de baai, waar zij de duikboot hadden achtergelaten.

De boomen stonden hier zoover uiteen, dat zij een tamelijk wel onbelemmerd uitzicht hadden over de geheele kuststrook, die hier in het Westen van het langwerpige uitgestrekt eiland van een geheel anderen aard was dan in het meer Zuidelijk gelegen gedeelte.

Hier verhieven de barre rotsen zich bijna loodrecht uit de zee, en met geweld beukte de branding de klippen.

Slechts op een paar gedeelten was die rij van klippen onderbroken door een vlak strand van zeer fijn wit zand en dat bijna honderd meter breed was.

Van de plek waar zij zich in het hooge gras hadden neergeworpen, konden de drie bespieders twee van deze groote open plekken zien, en een daarvan was omgeven door een rij van hooge palmen, die in een zoo regelmatigen, halven cirkel stonden, alsof zij daar met opzet zoo door menschenhanden waren geplaatst.

Voorbij dien kring van palmboomen en laag struikgewas begon de helling der lage heuvels, of beter gezegd van het plateau, op welks top de drie mannen zich thans ophielden.

Dit strand bevond zich op een afstand van bijna een halve kilometer loopens van hun schuilplaats, maar Raffles en Brand hadden hun Zeiss meegenomen, en met behulp daarvan viel het hun zeer gemakkelijk, na te gaan wat daar geschiedde.

Want — er gebeurde iets, daarginds, zonder eenigen twijfel!

Boven de struiken uit steeg, in een ijle spiraal

een rookkolom naar den hemel, alsof daar een groot vuur brandde,

Dat was het echter niet — althans geen vuur in de gewone beteekenis.

Het was veeleer een soort van smidse, en Raffles kon zeer duidelijk door zijn kijker eenige mannen heen en weer zien loopen, die de mouwen van hun hemden hadden opgestroopt en waarvan er twee in geregelden cadans op een aambeeld hamerden.

Aldus was de oorsprong verklaard van het geluid, dat de wind tot hen had overgebracht.

Maar — wat beteekende het?

Waarom werkten daar die mannen zoo ijverig?

Waren het schipbreukelingen?

Als dat zoo was — dan zouden zij kans hebben moeten zien, van het schip, dat hier was wrak geslagen, een geheele smidse, een aambeeld, en verder materiaal voor verscheidene huizen of hutten aan te brengen!

Want toen zij een weinig nader toekeken, zagen Raffles en Brand zeer duidelijk de daken van een achttal hutten, loodsen of barakken, waarschijnlijk van hout, misschien van plaatijzer die op een onderlingen afstand van een meter of vijf langs de eene zijde van de open plek geschaard stonden, in de schaduw van een fraai boschje van mimosa-struiken.

Maar van een wrak was volstrekt niets te bespeuren!

Trouwens — wat zou een schip daar te zoeken hebben gehad!

Het is waar — een storm kon het uit zijn koers hebben geslagen, maar als het op die vreeselijke klippen gestrand was, als het daar te pletter was geslagen, dan moest men zich toch afvragen, hoe zoovelen der opvarenden zich hadden kunnen redden en dat niet alleen, maar hoe zij er in geslaagd waren, al het materiaal aan land te brengen, benodigd voor het bouwen van zooveel hutten!

Raffles had dit alles met een gefronst voorhoofd gadeslagen, en nu liet hij zijn kijker weer in het foudraal glijden, sprong op en zeide kortaf:

— Wij moeten iets naderbij trachten te komen!

Ik wil weten wat die zonderlinge werkzaamheden daarginds te beteekenen hebben! Dit eiland zou voor mij hoegenaamd geen waarde meer hebben, zoodra ik het bezit er van zou moeten deelen met indringers!

— Hoe wil je naderbij komen zonder zelf te worden gezien? vroeg Brand, die minstens even ongerust was.

— Dat is heel gemakkelijk! Wij behoeven daartoe slechts linksaf te slaan en den zoom van het bosch te volgen. Die zoom buigt zich naar de kust toe en raakt tot op weinige meters afstand het einde van die open plek in den rotsmuur, welke hier de kust beschermt. Daarginds gebeurt iets, wat wij van dit standpunt niet goed kunnen waarnemen — aan gene zijde van dat groote boschje mimosa's. Als wij verder gaan, zullen wij echter gemakkelijk over dat boschje kunnen heen zien. Op weg!

En de drie mannen zetten hun tocht voort, zorgdragend, zich schuil te houden achter het hoogopgaande struikgewas, hetwelk hen moest onttrekken aan het oog van die zonderlinge werklieden, die daar zoo ijverig aan den arbeid waren.

Zij spraken weinig en keken scherp uit, uit vrees voor een mogelijke verrassing.

Daar zij een tamelijk grooten omweg moesten maken duurde het ruim een half uur voor zij de door Raffles aangeduide plek bereikt hadden.

Het gras was hier zeer hoog en dat was goed ook, want de boomen stonden ver uiteen en boden te weinig dekking.

Zij kropen dus op hun knieën voort, tot zij niet verder konden, omdat zij gekomen waren aan den rand van de helling, die hier zeer steil naar het strand afdaalde.

De plek was uitstekend gekozen, dat bemerkten zij spoedig genoeg, nadat zij het struikgewas een weinig terzijde hadden gebogen en er voorzichtig doorheen zagen.

Want zij konden thans gemakkelijk heen zien, zoowel over de toppen der palmboomen, als over het verderop gelegen boschje van mimosa's en wel tien minuten lang spraken zij geen woord, zoozeer verraste hen hetgeen zij waarnamen.

Zooals gezegd verhieven zich een zestal huizen langs den zoom van het boschje.

De drie mannen konden thans zien, dat zij onderling volkomen gelijk waren en waren opgebouwd uit zoogenaamd vakwerk, dat wil zeggen dat zij binnen enkele uren gemakkelijk uiteen genomen en weer overeind gezet konden worden.

Zij geleken wel een weinig op die kleine directieketen, die in de groote steden worden neergezet op plaatsen, waar van gemeentewege een of andere belangrijke arbeid moet worden verricht, en waar de architecten en teekenaars een plaatsje vinden.

Zij hadden allen een deur in het midden en een venster te weerszijden daarvan, benevens nog een klein raampje aan den zijkant.

Gordijnen ontbraken overal, met uitzondering van het dichtstbijzijnde huisje, waar voor de ramen een paar lappen waren opgehangen.

Het boschje mimosa's, uitgerekt van vorm, liep niet geheel tot aan de scheidingslijn van water en zand, maar er bleef een ruimte van minstens vijftig meters vrij, waarvan zelfs bij vloed nog tien meters gemakkelijk begaanbaar waren en om het boschje heen kon men dus als het ware een tweede afdeeling van de open plek bereiken, welke de drie mannen van hun eerste standplaats onmogelijk hadden kunnen zien.

En op die plek stond een zeer vreemd voorwerp, op ongeveer 25 meters van de uiterste witte lijn der uitvloeiende golven, dat in de hoogste mate hun nieuwsgierigheid wekte en voor alles hun aandacht trok.

Het viel moeilijk te zeggen, waaraan het in de eerste plaats herinnerde.

Het leek op een groote kist, maar evenzeer op een vrachtauto, want het stond op vier zeer breede, metalen wielen.

Het geheele ding was trouwens van metaal gemaakt, want het schitterde in de stralen van de zon, die fel aan den hemel brandde.

Deze vreemde doos van koper — want dat was ongetwijfeld het metaal, waaruit zij vervaardigd was — had een sterk gewelfd dak, ongeveer als een verhuiswagen, en geen zichtbare openingen, geen deur, geen vensters.

Maar dicht onder het dak bevonden zich, aan de twee zijden die zichtbaar waren, een soort van kijkgaten, die blijkbaar met zeer dik glas waren afgesloten.

Het ding kon ongeveer vijf meter hoog zijn, vier meter lang en drie meter breed.

Het had geen scherpe kanten — alles was afgerond naar het scheen.

De wielen waren omstreeks een meter hoog en het eigenaardige, rollende huis stak daar nog eenige decimeters boven uit, zoodat de onderzijde zich omstreeks twaalf decimeters boven het zand bevond.

De wielen echter rustten niet onmiddellijk op het strand, maar waren geplaatst op een soort rails, van stevige planken, die verderop in het water verdwenen.

Naar het scheen konden de beide voorste wielen, onderling verbonden, een weinig gedraaid worden, evenals dat bij een auto het geval is.

En toen Raffles door zijn kijker wat nauwkeuriger toekeek, meende hij in den koperen

wand van dit zonderlinge vervoermiddel een paar bulten te zien, eigenaardige uitwassen, waarvan het doel hem tamelijk spoedig duidelijk werd.

Een paar mannen liepen in de nabijheid van het gevaarte op en neer, rustig hun pijp rookend en met een geweer over den schouder.

Het waren stevig gebouwde, baardige kerels, die niet veel zorg aan hun toilet schenen te besteden.

Zij droegen een grijs wollen sporthemd, een linnen broek, die gestoken was in knielaarzen en een hoed met breeden rand, die hen tegen de zonnestralen moest beschutten.

In hun breeden lederen gordel stak een stevig jachtmes en op den rechterheup droegen zij hunne revolvertasschen.

Eindelijk kon Brand zich niet meer weerhouden en vroeg op zachten toon:

— Begrijp jij er ook maar het geringste van, Edward?

— Ik geloof het haast wel! antwoordde Raffles lakoniek.

— Dat kun je toch niet meenen? Ik ben benieuwd naar je verklaring!

— Die kan ik je wel besparen, waarde Brand — want zij zal aanstonds worden gegeven, op een betere wijze, dan ik het zou kunnen doen! Zie maar eens!

Op dit oogenblik vertoonden zich een twintigtal mannen op de open plek voor de zes hutten, die van alle zijden waren komen toelopen op den scherpen klank van een fluit.

Een paar hunner gingen naar de eerste hut, die met de lappen bij wijze van gordijnen voor de ramen en openden de deur.

En tot groote verbazing van Brand trad uit die deur een mooi jong meisje, zeer eenvoudig gekleed, blootshoofds, met een bleek gezichtje en groote, donkere oogen, die zij een oogenblik

met de hand tegen het felle zonlicht beschutten moest.

Er werd iets tegen haar gezegd naar het scheen en onmiddellijk liep zij om het boschje mimosastruiken heen en ging op de koperen doos op wielen toe, gevolgd door alle mannen.

En onmiddellijk viel Brand haar eigenaardige wijze van loopen op.

Zij liep als een pop, die is opgewonden, met afgemeten schreden, het hoofd opgeheven en de armen stijf omlaag hangend.

Het bovenlijf was een weinig gebogen en haar wijze van loopen was zoo geforceerd, dat zij inderdaad in de verte den indruk verwekte van een met leven bezielde automaat.

De verbazing van Brand nam nog toe, toen hij haar tusschen de groote wielen van het gevaarte zag treden en in het binnenste daarvan verdwijnen, door den vloer heen, waarvan eenige mannen een cirkelvormig luik hadden geopend.

Niet zoodra waren haar voeten verdwenen, of vier mannen klauterden achter haar naar binnen en de laatste sloot het luik weder.

En bijna onmiddellijk daarop zette de koperen wagen, of hoe men het dan anders mocht noemen, zich langzaam in beweging.

Het was een allervreemdste gezicht, toen het ding daar, oogverblindend schitterend in de stralen van de zon als een monsterachtige tor op hooge pooten voortkroop en zich zeewaarts begaf.

De wielen bereikten het water, maar de wagen bleef steeds voortgaan.

De zee werd klaarblijkelijk snel dieper, want nog geen vijftig meters van de kust was de helft van het gevaarte reeds onder water verdwenen.

Weer vijftig meters verder — het zonderlinge ding beschreef een kleinen bocht — eensklaps spoelden de golven over het ronde dak en er was niets meer van te bespeuren....

Hoofdstuk III.

Bedolven schatten.

— Begrijp je het nu? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij Brand in het verblufte gelaat keek.

— Ik moet je eerlijk bekennen — ik weet dat ik daar zoeven een hermetisch gesloten, koperen wagen onder de golven heb zien verdwijnen, die hoogstwaarschijnlijk wel weer zal terugkeren ook — maar het nut van dien onderzeeschen rijtoer kan ik niet inzien! Of — wacht eens —

worden daar misschien onder water filmopnamen gemaakt? Ik herinner mij dat ook de Gebroeders Williams prachtig onderzeesche opnamen hebben kunnen maken...

— Dat is zoo — maar zij deden het op een eenigszins andere en denkkelijk ook minder gevaarlijke wijze! Zij lieten op een tamelijk ondiepe plek van den Atlantischen Oceaan, dichtbij

een steile rots, een soort betonnen koker in zee afzakken, kropen daarin, hadden lucht in overvloed — want het uiteinde van den koker stak boven de oppervlakte van de golven uit en konden rustig hunne filmopnamen maken door een dikke ruit van het zuiverste kwartsglas heen, — van hetzelfde glas dat benut wordt om er fotografische lenzen van te slijpen en brilleglazen. Ik geloof echter niet dat hier sprake kan zijn van een wetenschappelijke onderneming! Ik denk dat het iets anders is! Heb je op dat meisje gelet?

— Natuurlijk deed ik dat! Ze liep zeer vreemd — —

— Het leek wel een slaapwandelaarster, Mylord! liet de stem van Henderson zich hooren.

— Dat is een goede vergelijking, James — zoo is het ook! hernam Raffles. Dat meisje gedroeg zich volkomen zooals een slaapwandelaarster — of een gehyponotiseerde het doet!

— Maar wat beteekent die comedie? riep Brand verbluft uit. Wat is het voor dwaasheid om hier op een volkomen onbewoond eiland onder water te gaan met een blijkbaar electricisch voortgedreven koperen kist en daarbinnen een gehyponotiseerd meisje te bergen?

— Het klinkt zeer vreemd, Brand, dat beken ik — en op den keper beschouwd is het toch bijzonder eenvoudig! zeide Raffles glimlachend. Je hebt dat ding al een kist, een doos en een wagen genoemd — maar ik zou er liever een anderen naam aan geven. Wat dunkt jij bijvoorbeeld van — — een duikerklok op wielen?

— Wel — als je daar op staat! zeide Brand onzeker.

— Ik sta er niet op, mijn waarde, maar mijn gezond verstand zegt mij dat het onmogelijk iets anders kan zijn! En ook — mijn geheugen! Maar daarover straks. Je kent natuurlijk het principe van de duikerklok. De moderne duikertechniek past daarbij een zeer eenvoudig natuurkundig verschijnsel toe. Wanneer men een bierglas, een zogenaamden tumbler, met de open zijde naar onderen rechtstandig in een bak met water duwt, tot het geheel onder de oppervlakte verdwenen is, dan zal het water het glas slechts tot op ongeveer een derde van zijn inhoud vullen — de rest is lucht in samengepersten vorm! Je begrijpt dus, dat degenen die daar binnen in die koperen doos zaten niets anders behoeften te doen, dan het luik voorzichtig wat te openen, zoodat het zeewater kon binnen-

stroomen — maar dat water zal nooit hooger komen dan de sterk samengeperste lucht daarbinnen zou gedooogen! Boven in de kist kunnen dan die vier mannen en dat meisje zich vrijelijk bewegen op een soort van smalle gaanderij, die langs de vier wanden is aangebracht. Zij kunnen door die kleine gaten, met stevig glas afgesloten, gemakkelijk zien wat er op den bodem van de zee voorvalt, want je kunt er verzekerd van zijn dat zij zeer krachtige zoeklichten hebben meegevoerd. Een electromotor, volkomen beschut tegen ieder druppeltje zeewater, brengt zijn kracht over op de wielen, die het gevaarte langzaam doen voortgaan over den bodem van de zee, die ik hier niet dieper schat dan ten hoogste tachtig meters. Die diepte is voor gewone duikers aanzienlijk te groot en men kan van hun diensten dan ook onmogelijk gebruik maken.

— Diensten — maar waartoe dan toch? vroeg Brand ongeduldig.

— Ben je er nog niet? vroeg Raffles glimlachend. Dan zal ik wel gedwongen zijn om je op weg te helpen! Herinner je eens het begin van den wereldoorlog! Het was omstreeks Januari 1915. Australië, dat zijn zonen ter hulp had gezonden, die een zeer groot aandeel hebben gehad in den strijd om Gallipoli, waar duizenden hunner gevallen zijn, steunden niet alleen met mannen, maar ook met goud! Op 16 Januari vertrok de „Southern Cross” van Melbourne, met bestemming naar Londen. Het schip had een lading van ongemunt goud aan boord, ter waarde van 12 millioen pond sterling! Het was eigenlijk een onverantwoordelijke onderneming, want juist waren de Duitsche duikbooten op het hoogtepunt van hun actie! Wat gevreesd moest worden, bleef ook niet uit. Ter hoogte van de Cocos-Eilanden werd de „Southern Cross” aangehouden door een Duitsche duikboot. De kapitein was vrij wat menselijker dan velen van zijn collega's en hij zond het schip niet zonder meer naar den kelder. Integendeel, hij liet de opvarenden gelegenheid om zich in de reddingsbooten te bergen — al moet ik er aan toevoegen dat het zwaar weer was, waardoor dan ook een van die booten omsloeg, voor zij de kust van Rijst Eiland kon bereiken. Toen werd, terwijl er reeds een zware storm opstak, het schip getorpedeerd — waaruit ik zou opmaken, dat de Duitschers ditmaal zeker niet geweten hebben, welk een kostbare lading het schip uit Melbourne aan boord had! Hoe dit ook zij — het eerste schot miste, het tweede raakte het vaartuig slechts ten halve

— en voor een derde torpedo was reeds geen gelegenheid meer, want met onweerstaanbare kracht sleepte een woedende orkaan het in zinkenden staat verkeerende vaartuig met zich mede — in Westelijke richting — en men vermoedde, dat het op de rotsen van een der Cocos-Eilanden te pletter is geslagen, zonder ooit met zekerheid te hebben geweten, waar dat geweest kan zijn. Maar — er loopen op aarde lieden rond, die heel veel weten! Veel meer dan normale menschen, — en dat zijn de mediums, de waarachtig helderzienden, al die menschen, met een zeer fijn bewerktuigd zenuwstelsel, die handelen onder den wil van anderen! En daarom ben ik er ook zeker van, dat de lieden die hier aan het werk zijn, reeds nu zeer nauwkeurig weten waar het wrak ligt, dat een zoo reusachtig bedrag aan goud bevat — of dat zij het in ieder geval zeer spoedig zullen ontdekken, geholpen door de aanwijzingen van dat gehypnotiseerde meisje. Wij zullen trouwens nog vandaag nauwkeurig op de hoogte zijn!

— Hozoo? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De vraag komt mij vrij naïef voor! gaf Raffles ten antwoord. Natuurlijk met behulp van de duikboot!

— Maar — zij zullen ons zien!

— Stel je gerust — wij zullen weer wachten tot zij bovenkomen! Weliswaar kan ik volstrekt niet inzien, hoe zij ons eenige schade onder water zouden kunnen berokkenen, want dat koperen gevaarte kan zich uit den aard der zaak slechts zeer langzaam voortbewegen onder water en wij zullen maar niet aannemen, dat het met een snelvuurkanon of mitrailleur bewapend is! Maar toch — misschien is het voorloopig maar beter, een ontmoeting te vermijden!

— Wat zouden dat voor lieden zijn?

— Op die vraag kan ik je geen antwoord geven, alvorens nader kennis met hen te hebben gemaakt! Ik zou zeggen — goudzoekers! In ieder geval moeten hunne leiders knappe koppen zijn, en hadden zij de beschikking over een groot werkkapitaal, want het zal heel wat geld gekost hebben, een schip te koopen en te huren, de reis hierheen te maken, die hutten te laten verwaardigen — en ten slotte die koperen, rollende duikerklok! Om nog niet eens te spreken van den tijd en de moeite, waarmede het ophalen van dien kostbaren schat gepaard zal gaan!

— Geloof jij zelf dat al dat werk de moeite zou loonen?

— Ook dat is thans onmogelijk te zeggen!

Ten eerste had de ondergang van het schip bijna zeven jaren geleden plaats, ten tweede heerscht hier een vrij sterke onderzeesche strooming en ten derde is het zeer goed mogelijk, dat de meeste kisten met goud reeds onder den bewegelijken zandbodem verdwenen zijn! En nu genoeg gepraat — wij zullen eens een kijkje gaan nemen — en op een veiligen afstand blijven, zoodat zij ons zelfs met hun zoeklichten onmogelijk kunnen zien. Zij blijven misschien den geheelen dag onder water, en ik heb geen lust en geen geduld om zoolang te wachten! Wat zeggen jullie van mijn voorstel?

— Dadelijk er op af, Mylord! riep Henderson opgewonden uit. Het moet een prachtig gezicht zijn daar beneden!

— Ik doe dadelijk mee! riep Brand, al even opgewonden als de reus. Wij hebben onze speciale duikerpakken bij ons, jou vinding, waarmede we ons tot op een diepte van 60 meters wel kunnen wegen en wie weet welke verrassingen ons te wachten staan!

— Als ze maar van aangenamen aard blijken te zijn! zeide Raffles droogjes. Die lieden, die hier bezig zijn, kunnen evengoed zeeschuimers zijn als fatsoenlijke menschen — maar in ieder geval zullen zij iederen indringer met scheeve oogen aanzien! En wat de rechtmatigheid van hun arbeid betreft — daaraan twijfel ik sterk!

— Waarom?

— Omdat, wanneer de Britsche of de Australische Regeering hun concessie had verleend tot duiken naar dezen schat, wij dit zonder eenigen twijfel in de bladen hadden moeten lezen! En dit niet alleen in de Engelsche, maar ook in de buitenlandsche. Bedenk eens welk een ontzaglijk bedrag hier op het spel staat — 12 miljoen pond sterling!

— Hadden wij ze maar vast! bromde Henderson begeerig.

Raffles keek hem glimlachend aan, en zeide:

— Stel je dat niet te licht voor, Henderson! Heb je wel eens bedacht, hoeveel gewicht een som van 12 miljoen pond sterling in ongemunt goud vertegenwoordigt?

— Om u de waarheid te zeggen, Mylord — stotterde de reus bedremmeld.

— Dan zal ik je een weinig op streek helpen! In den tijd toen de torpedeering van de „Southern Cross” plaats vond betaalde men aan de Beurs te New-York 1500 dollar voor een kilo goud — dat is rond 300 pond sterling. 300 gedeeld op 12 miljoen is 40.000! Dat wil zeggen — het

zoo jammerlijk verongelukte vaartuig vervoerde 40.000 kilo aan goud — buiten de stevige kisten gerekend natuurlijk. Nu is de „Bruinvisch” een vaartuig, dat niet ongestraft meer dan tien passagiers kan vervoeren — dat is dus zeven man extra! Als wij aannemen dat zij allen zeer zwaar zijn, buitengewoon zwaar, Henderson — dan komen wij tot een toelaatbaren extra last van 1000 kilogram! Dus — wij zouden veertigmaal heen en weer moeten gaan! De reis naar Londen heen en terug geschat op een maand zou dat beteekenen — drie en een half jaar reizens! Lukt je dat vooruitzicht aan?

Henderson had verbijsterd naar deze berekening geluisterd, krabde zich achter het oor en opperde eenige seconden later, na blijkbaar diep te hebben nagedacht:

— Wij zouden tusschen iedere reis een paar weken vacantie kunnen nemen, Mylord!

— Waardoor de duur van de gansche onderneming met de helft verlengd zou worden! hernam Raffles lachend. Neen James — daarvoor zouden andere middelen noodig zijn! Het is waar — wij zouden kunnen trachten, den voorraad hier op te slaan — maar ook dat zou met groote moeilijkheden gepaard gaan en vele maanden in beslag nemen! Maar wij verkoopen de huid van den beer, alvorens hem nog te hebben geschoten — en dat is een verkeerd principe! Laten wij ons liever wat haasten — er valt nog veel te doen en wij moeten gebruik maken van de omstandigheid, dat de zon hoog aan den hemel staat en de zee tot op groote diepte verlicht.

Terwijl dit gesprek plaats vond baanden de drie mannen zich reeds haastig een weg door het woud en ruim een uur later hadden zij de plek weer bereikt, waar de duikboot voor anker lag.

Er was geen enkel spoor van vreemde voetstappen te zien — het was duidelijk dat de goudzoekers, na wellicht in dezelfde baai het eerst voet aan land te hebben gezet en hier te hebben gekampeerd, volstrekt geen aanleiding meer hadden later nogmaals naar deze plek terug te keeren — want niet hier was het schip met de goudlading voor goed onder de golven verdwenen, maar op de Noord-Westelijke kust van het eiland.

Henderson waadde tot zijn knieën door het heldere water van het kreekje, verwijderde de takken en de bladeren van den ingangstoren en schroefde het ronde luik los.

Hij klom naar binnen, legde de smalle stalen loopbrug uit en Brand en Raffles begaven zich op hun beurt aan boord.

Voorzichtig liet Raffles de boot een weinig rijzen en voer de kreek en vervolgens de baai uit.

Maar geen enkel teeken van menschelijk leven viel hier te bespeuren.

De vogels fladderden hier zonder eenige vrees rond.

Zoodra de „Bruinvisch” de baai had verlaten, liet Raffles het luik echter sluiten en de duikboot tot op een meter onder de oppervlakte dalen.

Behoedzaam voer hij vervolgens om het eiland heen, terwijl Henderson en Brand vol bewondering ieder voor een der kleine, ronde kijkglazen in den voorstevan stonden en hun bliken niet konden afwenden van dat geheimzinnige leven onder de oppervlakte van de golven.

De boot voer langzaam te midden van een waar bosch van grillig gevormde koralen, monsterachtige sponsen, die zachtjes bewogen met de deining van het water en wonderlijke zeeplanten.

En dat gansche onderaardsche woud, half uit planten, half uit levende wezens bestaande, was bevolkt door een heirleger van de vreemdste visschen, welke men zich kan voorstellen — dieren die uit louter kop schenen te bestaan, met groote, starende oogen en meterlange stekels naast den met vreeselijke tanden bewapenden bek, languitgerekte zaagvisschen, wier hoornachtige bovenkaak in den vorm van een degen sterk genoeg is om zelfs een ijzeren scheepshuid te doorboren, sidderroggen en sierlijke zeepaardjes, maar veel grooter dan die op meer Noordelijker streken voorkomen.

En over den bodem, slechts vaag zichtbaar, door de groenige schemering die daar heerschte, ofschoon de zon het heldere zeewater tot op groote diepte verlichtte, kropen vreemd gevormde monsters rond — inktvisschen met lange grijparmen, enorme zeespinnen, grooter dan een schaap, krabben van ongehoorden omvang en andere zeemonsters.

En hier en daar waren op den witten bodem van zand zeeanemonen zichtbaar, glinsterende kwallen en prachtige zeesterren.

Maar Raffles hield zich ditmaal niet op, om aandacht te wijden aan al die wonderen van de diepte der zee.

Hij had zijn aandacht wel noodig bij het stuurwiel, want ook op de Zuidkust van het eiland staken op enkele plekken verraderlijke,

naaldvormige klippen omhoog en een botsing daarmede zou voor de „Bruinvisch” noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Hij voer behendig om deze rotsspitsen heen, die als slanke kerktorens opstaken en waarvan de top thans onder de oppervlakte van het water verborgen was en binnen een half uur was hij om de helft van het eiland heengevaren en moest zich nu op de plek bevinden, waar de koperen, rollende duikerklok onder de golven was verdwenen.

Hij matigde de vaart dus nog meer en de duikboot bewoog zich slechts zeer langzaam voort, niet vlugger dan een drentelende wandelaar het zou hebben gedaan.

Hij hield daarbij den blik strak gevestigd op een hellenden spiegel, ter hoogte van zijn oogen, die hem in staat stelde, door het dikke venster in het midden van den boeg de zee te kunnen afspeuren.

Maar nergens vertoonde zich iets bijzonders — niets anders dan zeeplanten, snel voortschietende, als goud en zilver fonkelende visschen en nu en dan op den bodem de trage beweging van een of ander zeemonster.

Behoedzaam ging Raffles verder, thans in Oostelijke richting.

En eensklaps liet hij een zachten kreet hooren, die Brand naar het kijkglas dreef.

Ook hij liet een uitroep van verrassing hooren.

Op een afstand van nog geen drie honderd meter werd eensklaps een vrij helder schijnsel waarneembaar, hetwelk de onderste lagen van het water verlichtte.

Raffles liet zijn boot een zwenking maken, zoodat hij geen gevaar zou loopen in de stralen van het sterke zoeklicht te komen, hetwelk de goudzoekers blijkbaar zoeven in werking hadden gebracht.

En langzaam kwam hij naderbij.

De afstand werd gaandeweg minder en Raffles liet de boot thans behoedzaam tot op den bodem zinken, waar aanstonds een vreeselijke verwarring ontstond onder de uit hun rust opgeschrikte waterbewoners.

De drie mannen liepen thans niet het minste gevaar te worden gezien, want zij bevonden zich aan een kant van de koperen duikerklok, als men dien naam tenminste mocht geven aan een voorwerp dat geenszins op een klok geleek,

die was afgewend van de zijde, waar een zeer krachtig zoeklicht thans zijn stralen richtte op een wrak, dat op omstreeks vijftig meters diepte lag, onder aan de helling van een soort van heuvel, waarlangs het zeker bij het zinken was afgegleden, zoodat het half op zijn kant lag.

Het wrak was reeds bijna geheel vergaan en lag jammerlijk uit elkander — maar een paar groote, koperen letters waren nog op de voorplecht zichtbaar.

Het waren er drie en zij vormden het woord „ROS” — — —

Er kon niet aan worden getwijfeld — men bevond zich hier tegenover het rampzalig overschot van wat eens de „Southern Cross” was geweest.

En ieder spoor van twijfel moest wel worden opgeheven, als men wat nader toezag.

Want er gaapte een groote, duistere opening in den grond en een paar kisten waren naar buiten gegleden en lagen thans op den bodem, reeds half weggezonden en dat waren ongetwijfeld, volgens het uiterlijk en afmetingen, de wihouten kisten, waarin banken en regeeringen hun staven in goud en zoogenaamde scheepjes plegen te vervoeren.

Het zoeklicht was zoo helder, dat al deze bijzonderheden duidelijk zichtbaar waren voor de drie opvarenden van de „Bruinvisch”, die zelf volkomen in de duisternis bleef.

De ijzeren platen, waarmede de „Southern Cross” tot even boven de waterlijn beslagen was, hadden op verscheidene plaatsen losgelaten en daaronder was het hout reeds meerendeels vermolmd, verteerd door de inwerking van het zee-water.

Een stuk zeil, waarschijnlijk een dekzeil van een der luiken, bewoog nu en dan heel langzaam op en neder, onder den invloed van den onderstroom van het teruglopende getij.

En terwijl de drie mannen nog vol aandacht keken, rolde eensklaps de koperen kist een weinig naderbij het wrak en uit een der wanden kwam langzaam een soort van stalen grijp-arm te voorschijn, die zich boog als behoorde hij aan een levend wezen en waarvan de twee „vingers” aan het einde een der goudkisten grepen en die langzaam, heel langzaam uit het zand begonnen los te woelen — — —

Hoofdstuk IV.

Nader onderzoek.

Het was een lastig werkje, maar het ging blijkbaar.

Na een kwartier was de kist uit de bedding van zand losgemaakt en de vingers hadden zich vastgehaakt in een der lussen van dik touw, terzijde van de kist en waaraan deze kon worden opgelicht.

De grijparm werd korter en verdween langzaam weder in het binnenste van de duikerklok.

De kist werd er onder getrokken, er verscheen een takel met een sterken haak uit het open luik, onder in den bodem, de haak schommelde even heen en weder, tot hij op zijn beurt de lus gegrepen had en toen verdween de goudkist uit het gezicht en werd behoedzaam naar boven getrokken.

Dat alles had bijna een vol uur geduurd — maar een andere werkwijze schenen de goudzoekers niet te kunnen of niet te willen toepassen.

Trouwens is een diepte van 50 meters voor duikers, die met de gebruikelijke pakken zijn uitgerust, zeer bezwaarlijk en slechts weinige goed getrainde en sterke mannen kunnen het onder die laag water van 60 meter langer dan een half uur uithouden.

Toen de kist binnen was schoof het koperen gevaarte langzaam een weinig verder, rollend op zijn wielen van bijna een halven meter breedte en toen begon men daarbinnen aan de verovering van een tweede kist.

Dit duurde nog langer, want de kist lag zeer ongunstig en men moest met den stalen grijparm geruimen tijd manoeuvreren voor de beide vingers de kist hadden losgemaakt.

De zon begon reeds naar de kim te nijgen en de drie mannen kregen een gevoel van honger, toen Raffles eindelijk opmerkte:

— Ik kan niet zeggen dat ik het een aangenaam gezicht vind, dat goud letterlijk voor mijn neus door anderen te zien weghalen!

— Is er van regeeringswege vroeger nooit een poging gedaan om die kostbare lading te bergen, Edward? vroeg Brand.

— Welzeker! Nauwelijks was de wapenstilstand een feit, of er werden onderzoekingen naar de juiste ligging van het schip ingesteld. Al die pogingen bleven echter vruchteloos. En dat verwondert mij ook niet, nu ik zie, over welk

een grooten afstand storm en stroom het schip hebben meegesleurd, voor het voor goed zonk, waarschijnlijk na hier ergens op een klip te hebben gestooten — want dat verschrikkelijke gat in den grond is niet veroorzaakt door de ontploffing van een torpedo. Ik heb je al verteld dat het eerste schot miste en het tweede slechts gedeeltelijk doel trof. Ik herinner mij, dat een expeditie een paar malen eveneens met duikerklokken gezocht heeft op de kusten van het Rijst-eiland en van eenige andere eilanden van den Cocosgroep. Verder behoefde men niet te gaan, want de zee werd eensklaps zoo diep, dat het toch volkomen onmogelijk ware geweest, een poging tot berging van het goud te ondernemen. Onder de 500 meter kan men zelfs met de stevigst geconstrueerde duikerklok onmogelijk werken. De drukking van het water zou de klok eenvoudig samendrukken, zooals wij het een klapbes kunnen doen!

— Mag ik een vraag doen, Mylord? liet de stem van Henderson zich hooren, die blijkbaar ernstig over iets had nagedacht.

— Laat eens hooren, James! zeide Raffles.

— Als zoo'n stalen klok op 500 meter niet eens bestand is tegen de drukking van het water — hoe leveren de visschen het hem dan? Die komen toch ook wel op die diepte voor?

— De jongste diepzeeonderzoekingen van den vorst van Monaco, vriend Henderson, hebben aangetoond, dat er zelfs op een diepte van 4000 meter nog visschen worden aangetroffen! antwoordde Raffles glimlachend. En zij kunnen die drukking uithouden — omdat zij veel minder krachtig zijn dan een stalen klok! Dat klinkt paradoxaal en toch is het zoo! Zij hebben reeds een samengedrukten vorm en al hun organen zijn er op berekend, om geen nadeel te ondervinden van die geweldige drukking.

— Wat zou er met ons menschen gebeuren, Mylord, als het eens mogelijk voor ons was, zoo diep af te dalen?

— Wat er met ons zou gebeuren, James? Wij zouden waarschijnlijk eerst uiteenbarsten als een zeepbel en dan verschrompelen als het ware! Maar daarvoor bestaat hier op deze diepte volstrekt geen vrees — en gelukkig zijn onze duikerpakken zoodanig vervaardigd, dat wij op

deze diepte van 50 á 60 meter zonder eenig gevaar zullen kunnen rondloopen. Maar eerst moeten wij wachten tot... de concurrentie van den vloer is, als ik mij zoo mag uitdrukken!

— Zouden wij het wachten niet wat kunnen bekorten door iets te eten? vroeg Brand.

— Een voortreffelijk denkbeeld! Henderson — ik hoop dat het denkbeeld van de diepte, waarop wij ons nu bevinden, je niet zal weerhouden, een goeden maaltijd te bereiden!

Henderson liet zich dit geen twee malen zeggen en verdween in de kombuis, waar de reus maar even rechtop kon staan, zonder zijn hoofd tegen de stalen zoldering te stooten.

En binnen enkele oogenblikken was hij druk bezig met zijn aluminium pannen, zijn electrisch fornuis en zijn blikken met levensmiddelen.

Het water werd snel donkerder en plotseling was het alsof een dichte sluier zich over alles uitbreidde — de zon was achter den heuvelrug in het Westen verdwenen.

Maar het zoeklicht werkte nog altijd op volle kracht en nu en dan reed de duikerklok op wielen heel langzaam wat voor- of achteruit, teneinde een betere positie ten opzichte van het wrak te kiezen, waarvan het zeker geen vijf meters verwijderd was.

Maar steeds bleef die stand zoo, dat Raffles geen oogenblik vrees behoefde te koesteren, de tegenwoordigheid van de „Bruinvisch” te verraden.

Een kwartier later zaten zij reeds aan den maaltijd en bij het dessert, bestaande uit een paar bananen en een kopje zeer goede koffie, zeide Brand:

— Het is van harte te hopen, Edward, dat die goudzoekers zich uitsluitend bepalen tot dit werkje en het niet in hun hoofd krijgen, het eiland eens wat nader te onderzoeken! Want weliswaar is de bergplaats van je schatten niet zoo gemakkelijk te vinden — maar het toeval behoeft dien lieden maar een weinig goedgezind te zijn — en je zoudt een groot gedeelte van je kapitaal kwijt zijn!

— Dat heb ik ook al bedacht! zeide Raffles nadenkend. Ik heb er natuurlijk op gerekend, dat nooit iemand den voet op dit eiland zou zetten. Het zou voor mij zeer onaangenaam zijn, als je vrees bewaarheid werd. Als het mogelijk is zullen wij vanavond nog onderzoeken, met welke soort lieden wij te doen hebben.

— Weet je wel dat we nog niet eens het schip gezien hebben, dat hen moet hebben hiergebracht?

— Ik denk dat het wel goed verborgen zal zijn in een of anderen inham! En het zal wel geen klein schip zijn ook, want ik meen dat hier wel minstens een 25-tal mannen bijeen zijn en misschien nog wel meer — en dan moet ook dat goud in veiligheid worden gebracht!

— Mag ik vragen, Mylord, of iedereen maar het recht heeft, naar die bedolven schatten te zoeken? vroeg Henderson.

— Er naar zoeken mag natuurlijk iedereen, James, antwoordde Raffles glimlachend — maar ze in bezit nemen, dat is heel iets anders! Daartoe moet men een concessie aanvragen, soms aan de regeering, wanneer het bijvoorbeeld een lading betreft als deze, maar soms ook aan den eigenaar. Ik meen echter te weten dat er een bepaling bestaat, luidende dat zulk een bedolven schat na verloop van een zeker aantal jaren als het ware wederom onbeheerd wordt en dus toekomt aan iedereen, die zich de moeite wil geven, er naar te visschen! In dat geval echter betaalt de gelukkige vinder een vrij aanzienlijke belasting aan den Staat, op welks territorium de schat gevonden werd. Somwijlen wordt die heffing reeds van te voren betaald, nog voor er een duiker omlaag is geweest. Er heeft jarenlang te Londen een Engelsche maatschappij bestaan, met koninklijke statuten, een werkkapitaal, aandeelhouders, een bestuur, vergaderingen en alles wat er bijbehoort, die alleen was opgericht om een schip te lichten, dat, naar ik meen, in 1860, met een zeer groote lading goud in baren, onderweg was van Jamaica naar een Zuid-Amerikaansche haven en dat in een storm niet ver van de kust van Argentinië verging — met man en muis. Er ging ongeveer 10.000 pond sterling te loor met allerlei voorbereidende maatregelen — en toen vonden de aandeelhouders het welletjes, deden hun aandelen van de hand — en hadden zich vijf jaren later wel voor het hoofd willen slaan, want toen kwam er een andere maatschappij, die uit drie leden bestond — vader en twee zoons — en die vonden bij de eerste de beste poging het wrak, kregen toestemming om het te lichten en waren binnen twee maanden ik meen 6 miljoen dollar rijker!

Henderson liet een sissend geluid hooren, maar dadelijk liet hij er minachtend op volgen:

— Zes miljoen dollar! En hier ligt voor een waarde van 12 miljoen pond sterling! Dat is nog eens de moeite waard!

— Maar het is zeer de vraag, vriend James, of dat geheele bedrag nog wel aan den dag is

te brengen! hernam Raffles hoofdschuddend. We mogen er gerust op rekenen dat een zeer groot gedeelte reeds onherroepelijk onder het zand bedolven is!

— En kan men dat zand dan niet wegbaggeren, Mylord?

— Dat zou kunnen, James, als jij het middel aan de hand weet te doen, een gedeelte van een zee, die 50 meters diep is, over een oppervlakte van laat ons zeggen 100 meter in het vierkant af te dammen! Zoiets is volkomen onmogelijk, volgens den stand der huidige techniek — en als het wel mogelijk was, bijvoorbeeld door het storten van beton tot een soort ringdijk, dan zou het toch zoo kostbaar zijn en zooveel jaren duren, dat geen enkele ondernemer zoiets zou aandurven! En nu zullen wij eens zien hoe het met het werk van dat lastige gezelschap staat, dat we hier zoo plotseling hebben gekregen.

Raffles stond van de smalle tafel op, keek door het ronde kijkglas en zeide:

— Ik geloof dat zij op het punt staan om te vertrekken — er komt beweging in den koperen kolos! Laten wij maken dat wij een weinig uit de voeten komen — het wordt nu wat gevaarlijk!

Er werd wat water uit de tanks gepompt, de boot rees een paar meters van den bodem, de machines werden in gang gezet en de „Bruinvisch” hield zich gereed, zoo noodig naar alle richtingen te kunnen uitwijken.

En dat was wel noodig, want nu begon eensklaps ook aan de voorzijde van den vreemden onderzeeschen wagen een schel zoeklicht te schijnen, terwijl het andere werd gedoofd en het gevaarte kwam langzaam in beweging, verpletterde onder zijn gewicht honderden dieren, die niet spoedig genoeg uit den weg konden komen en zocht klaarblijkelijk de kust weder op.

Raffles durfde zelf zijn lichten nog niet ontsteken, maar het viel niet moeilijk den koperen wagen op eenigen afstand te blijven volgen.

En het was een tooverachtig gezicht, de verschrikte zeedieren in dien melkwitten lichtkegel driftig te zien heen- en weerschieten, als onweerstaanbaar aangetrokken door dien gloed.

In een bijna volkomen duisternis ging de „Bruinvisch” voorzichtig verder.

Maar toen eensklaps het zoeklicht doofde, rees zij naar de oppervlakte, daar werd het luik haastig geopend om frissche lucht toe te laten, wat zeer noodig was, daar de boot bijna acht

uren onder water was geweest en toen zij het hoofd een weinig buiten den ingangstoren staken, zagen zij, in het zachte licht van de vol aan den hemel staande maan — het was tien uur in den avond geworden — hoe, als een voorwereldlijk monster, een phleosaurus van koper, de duikerklok op wielen, langzaam uit de golven oprees, nog even heen en weer reed, teneinde de voorwielen op de houten geleidingen te brengen en eindelijk stilstond.

Het was te ver, om te kunnen waarnemen, wat er vervolgens geschiedde, maar toch niet om duidelijk te kunnen hooren, hoe er daarginds een luide juichkreet opsteeg!

Raffles keek Brand veelbeteekenend aan en zeide meesmuilend:

— Zij lachen en misschien hebben zij gelijk — maar niemand kan thans nog zeggen, of zij wel als laatsten kunnen lachen! Wij zullen nog een kwartier boven water blijven, opdat de lucht daarbinnen grondig kan worden ververscht en in dien tijd zullen wij de kust over een kleine lengte volgen. Het is verrukkelijk weder en wij kunnen vannacht zoo lang slapen als wij verkiezen. Er bestaat hoegenaamd geen vrees van overhaasting van hun kant. Wat het wrak betreft — wij kennen er nu de ligging van — ongeveer recht tegenover dien landtong daarginds! Ik vermoed haast dat onze concurrenten het wrak vandaag eindelijk voor de eerste maal hebben ontdekt — tenminste te oordeelen naar hun luid geschreeuw van vreugde!

Henderson had zich vast achter het stuurwiel geplaatst en zeer langzaam, op ongeveer een halve zeemijl van de kust, voer de duikboot om een deel van het eiland heen.

En eensklaps riep Brand, die met Raffles aan dek was gebleven en met welbehagen de heerlijke geuren indronk, die van het eiland naar hem overwoeien, gedragen op de vleugels van een zacht briesje, terwijl hij met uitgestreken arm voor zich uitwees:

— Daar ligt een schip voor anker! Het vaartuig zelf is bijna niet zichtbaar, maar ik kan duidelijk het einde van twee schoorsteenpijpen herkennen!

Raffles volgde de aangeduide richting en ging zonder een woord te zeggen de smalle stalen ladder af, terwijl hij Brand wenkte om hem te volgen.

Het luik werd gesloten en op een kort bevel van Raffles haalden Brand en Henderson een paar hefboomen over, waarop de tanks zich met

water vulden en de duikboot onder water verder ging.

Raffles had zelf achter het kleine stuurrad plaats genomen en tuurde ingespannen door de voorste lens.

Het was goed dat de maan vol aan den hemel scheen, want anders zou het bijna onmogelijk zijn geweest in de duisternis den weg te vinden naar het schip, hetwelk de beide vrienden zooeven hadden bespeurd.

Zij naderden zeer voorzichtig en op twee vadem afstand van het vaartuig, waar slechts enkele lichtjes pinkten, liet Raffles de „Bruinvisch” weder aan de oppervlakte rijzen, maar slechts zoover dat de toren nauwelijks een decimeter boven het water uitstak.

Het ronde luik werd weer geopend en thans met hun nachtkijkers gewapend tuurden de twee mannen naar het schip.

En zij zagen onmiddellijk met welk soort

vaartuig zij te doen hadden — het was een van die afgedankte Amerikaansche duikbootjagers, met twee korte pijpen en uitgerust met een zeer krachtige stoomturbine, tevens geschikt om met olie te kunnen stoken, welke in het laatste gedeelte van den oorlog bij tientallen tegelijk op Amerikaansche werven werden aangebouwd en die volkomen zeewaardig waren.

Het vaartuig was grijs geschilderd en het werd blijkbaar goed onderhouden.

Maar niet op dit alles letten de twee mannen in de eerste plaats.

Hun aandacht werd door iets anders getrokken.

Op de voorplecht van het schip was een vrij lange mast geplaatst, waarschijnlijk een soort van laadmast, maar denkelijk ook bestemd om te dienen als steunpunt voor de antenne van een toestel voor radiografie — en aan het einde van dien mast wapperde traag op den nachtwind een groote, inktzwarte vlag — — —

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt.

Hoofdstuk V.

Australische zeeschuimers.

Bijna tegelijkertijd lieten de twee vrienden hunne kijkers zakken en keken elkander ernstig aan.

Ten tweede male gedurende hun avontuurlijk leven moesten zij dus rekening houden met het feit, dat een troep bandieten zich had meester gemaakt van een eiland, waarvan het onbellemmerd bezit voor Raffles van het grootste gewicht was!

Want die zwarte vlag, die daar zoo onheilspellend te wapperen hing aan het uiteinde van den mast, had een beteekenis, die niet kon worden misverstaan.

De zwarte vlag werd alleen geheschen aan boord van kaperschepen — en de schepeling die haar in de verte zag, sidderde nog evenzeer als toen een eeuw geleden de bende van Surcouf, de Chineesche piraten en de Maleische zeeschuimers, om van de Algerijnen en de Malabaren te zwijgen, de zeeën allerwege onveilig maakten!

Want het kon helaas niet ontkend worden — ondanks de draadlooze telegrafie, ondanks patrouilleschepen, die de territoriale wateren van alle landen doorkruisten, ondanks een nauwgezet

toezicht van de havenpolitie in alle groote kuststeden, hadden hier en daar stoutmoedige zeeschuimers zich opnieuw vereenigd en zij traden vooral op in het minst bevaren deel van de Chineesche Zee, van den Indischen Oceaan, en hier en daar in de Stille Zuidzee.

Men was er tot dusverre slechts enkele keeren in geslaagd, zulk een kaperschip aan te houden, maar niet dan nadat de bemanning zich heftig verzet had, zelfs met behulp van een klein snelvuurkanon!

In de groote dagbladen hadden reeds eenige keeren onrustbarende berichten gestaan van leeggeplunderde schepen en reeds twee keeren waren de opvarenden meedoogenloos over de kling gejaagd.

In beide gevallen echter betrof het Chineesche piraten en daarmede had men althans ditmaal niet te doen!

Toch begreep Raffles volkomen den omvang van het gevaar, waaraan hij en zijn beide makers zouden blootstaan, in geval hun aanwezigheid hier bekend werd.

En het werd nu ook volkomen duidelijk waarom men nooit iets gelezen had van een aanvraag om vergunning tot lichting van het wrak der „Southern Cross”!

De zeeschuimers, die hier arbeidden, hadden blijkbaar geld genoeg gehad, om een expeditie te kunnen uitrusten en hier op dit eiland het rollende gevaarte ineen te zetten, met behulp waarvan zij, wie weet na hoeveel vruchteloze tochten over den bodem van den Oceaan, ten slotte de ligplaats van het wrak hadden ontdekt.

— Dat ziet er leelijk genoeg uit! zeide Brand eindelijk en hij sprak onwillekeurig op fluisterenden toon, alsof er vrees kon bestaan, dat men zijn stem aan boord van dat onheilspellende schip zou hooren.

Raffles keek met somberen blik over het als zilver glanzende water, nauwelijks door het briesje bewogen, en zeide toen:

— Ik denk er niet aan, om rustig af te wachten tot de heeren bandieten hier met hun arbeid gereed zijn, om vervolgens voor mijn oogen met hun buit te verdwijnen! Als ik er iets aan doen kan, zal de afloop eenigzins anders zijn dan zij het zich voorstellen! Daarbij komt nog het gevaar, dat die schavuiten onze schuilplaats ontdekken! Wij gaan aan land Brand — en wij zullen eens trachten, of wij niets kunnen ontdekken van hun bedoelingen en hun plannen voor de naaste toekomst! Ik herhaal nogmaals — Ik denk er niet aan, om werkeloos toe te zien, hoe die schelmen dat kostelijke goud inpalmen! Daarom gaan we nog vannacht aan het werk — en wij zullen eens zien of wij die kisten niet wat vlugger kunnen opruimen dan zij!

— Tamelijk gevaarlijk, mompelde Brand met een bedenkelijk gezicht. Zij zullen dat natuurlijk onmiddellijk bemerken!

— Dat valt nog te bezien! En zelfs al was het zoo — wat zou het dan nog te beteekenen hebben? Je gelooft toch niet dat zij mij met hun Amerikaanschen duikbootjager of met dat koperen gevaarte achterna kunnen zitten? Dienaangaande ben ik volkomen gerust!

— Maar zij zullen begrijpen dat wij op het eiland moeten zijn! Zij zijn zeker met dertig koppen, het eiland is klein, zij zullen een klopjacht organiseren — en — — —

— En zij zullen ons niet vinden, mijn waarde, want er is voorloopig volstrekt geen reden om onze veilige duikboot te verlaten! zeide Raffles bedaard. Wij zullen er even rustig slapen als in ons eigen bed te Londen, bedekt door vijf meters

water! En nu voorwaarts — ik moet nu zekerheid hebben aangaande den aard van de lieden, die bezit hebben genomen van mijn domein!

— Waar wil je landen?

— Ik wil zoo dicht mogelijk eerst voorbij het schip varen — al meen ik nu wel te weten dat zij niet aan boord, maar in die houten hutten overnachten en leven!

Beiden klommen haastig het stalen trapje weder af en beneden gekomen deelde Raffles in enkele woorden aan Henderson mede, wat hij zooeven ontdekt had.

De reus stond op het punt, een paar van zijn krachtigste Londensche vloeken te laten hooren, maar hij bedacht zich intijds en zeide eenvoudig:

— Die zullen wij zeker toch wel opruimen, Mylord?

— Zachtjes aan Henderson! Wij weten immers nog niet, of wij ons mogelijk niet vergist hebben! Die zwarte vlag kan misschien wel iets anders te beteekenen hebben — ofschoon ik niet goed kan inzien wat dan wel! En juist om het zeker te weten gaan wij op onderzoek uit.

Het gezicht van Henderson klaarde dadelijk op, maar Brand was in een vrij sombere stemming, want hij begreep maar al te goed, dat er een tijdperk ging aanbreken, dat voor de drie mannen en voor dit kostbare eiland wel eens zeer noodlottig kon zijn.

Het zou evenwel volkomen nutteloos zijn geweest, tegen het voornemen van Raffles op te komen en zoo deed hij er het zwijgen toe en volgde slechts de bevelen die hem gegeven werden met groote nauwkeurigheid op.

Bijna geruischloos, twee meters onder water varende, kwam de duikboot langzaam naderbij en rees pas weer boven de oppervlakte, toen zij nauwelijks een paar meters van het grijze schip verwijderd was.

De maan was verder geschoven en thans lag het schip voor een groot gedeelte in de schaduw van een groot bosch tamarindeboomen, dat zich tot bijna aan den rand van de klippen uitstrekte.

Het was gemeerd in een soort door de natuur gevormde haven, een kom van vrij groote diepte, waarin de duikboot gemakkelijk zou kunnen manoeuvreeren.

Aan boord van het kaperschip scheen alles rustig te zijn en Raffles en Brand, die halverwege het stalen laddertje te luisteren stonden, hoorden aanvankelijk niets anders dan de eentonige schreden van een schildwacht, die over het dek heen en weer liep.

Maar eensklaps liet zich een ander geluid hooren, ditmaal niet aan boord van het schip, maar van de tegenovergestelde zijde van de kom.

Men kon zich in den aard van dat geluid niet vergissen, het was het geplas van een aantal riemen in het water.

En dat geluid kwam naderbij.

Maar de duikboot lag zoodanig in de duisternis verborgen, dat er geen vrees voor ontdekking behoefde te bestaan.

Daarentegen bevond zich de sloep, die daar naderde, geroeid door vier mannen, in het heldere maanlicht en men kon dus vrij duidelijk zien, hoe zij snel voortschoot en haar weg koos naar het kaperschip — of wat het dan anders mocht zijn.

Op de achterbank, naast den roerganger, was de gedaante van een vrouw zichtbaar, met lichte kleederen aan en dus vrij gemakkelijk herkenbaar.

Zij zat dicht tegen den roerganger aan en het was alsof deze haar met een arm stijf omvat hield.

En eensklaps klonk een stem over het water, die duidelijk en met groote kracht riep:

— Ik wil niet meer! Ik wil niet! Ik weiger om jullie voortaan te helpen! Ik wil niet meer gehypnotiseerd worden! Ik verdrink mij liever!

Een luid en spottend gelach volgde op deze vol wanhoop uitgekreten woorden.

En onverstoorbaar ging de sloep verder.

De vrouw scheen te willen opstaan, worstelde maar werd weer neergetrokken door den roerganger, die een gemeenen vloek uitstiet en riep:

— Wij zullen wel zien of je blijft weigeren, mijn kippetje, als je tegenover den chef staat! Hoho — dan zal het wel anders toegaan, hee, anders! We hebben je niet eens meer nodig — nu we het wrak gevonden hebben — maar jij bent nog wel nodig voor den Chef — en nu je je plicht gedaan hebt, zal ook de belooning wel volgen, hihi!

Hij lachte op zulk een gemeene wijze, dat Brand woedend de vuisten balde.

Want het was zoo volkomen stil in de natuur, dat de stemmen over het water zoo duidelijk weerklonken hadden, alsof de beide vaartuigen zich boord aan boord hadden bevonden, in plaats van gescheiden te zijn door een afstand van 100 meter.

De roeiers trokken zoo snel zij konden aan de riemen en een paar tellen later, op het geschreeuw van den bootsman, werd een valreep uitgezet, de sloep meerde naast het groote schip,

en het worstelende meisje werd ruw naar boven geduwd, stevig vastgehouden door den roerganger.

Er klonk even een verward rumoer van stemmen en toen werd boven alles uiteen bevelende stem hoorbaar, die riep:

— Stilte! Breng haar maar naar mijn kajuit — ik zal dat wilde veulentje wel temmen! Keer maar terug, Hudson — ik kan het gemakkelijk alleen af! Vannacht behoef er niets meer gedaan te worden — maar morgenochtend om zes uur moet het werk worden voortgezet! Hoe spoediger wij gereed zijn hoe beter!

In de nachtelijke stilte werd thans op het dek van de duikbootjager eenig rumoer gehoord, alsof iemand zich heftig verzette, maar dat gerucht verwijderde zich spoedig, er werd ergens in het schip een metalen deur dichtgeworpen en toen was alles weer stil.

De kapitein van het vaartuig wisselde op gedempten toon nog enkele woorden met Hudson, den bootsman, deze daalde, vergezeld door de drie of vier matrozen, die het meisje of de jonge vrouw aan boord hadden gebracht, langs de valreep weer in de sloep af, de riemen plonsden weer in het stille water van de baai en het kleine vaartuig werd hoe langer hoe kleiner bij het oversteken naar den oever van de baai.

Heel onduidelijk en vaag klonk daarna het geluid van riemen die worden ingehaald, een ruwe stem, die eenige bevelen gaf, het knarsen van een ketting, die om een paal wordt geslagen en toen niets meer.

De drie mannen aan boord van de „Bruinvisch” hadden niets van dit geheele tooneel gemist.

Raffles had zich voorzichtig zooveel mogelijk in de schaduw gehouden en op een veiligen afstand, maar zijn nachtkijker had hem alles onthuld.

Pas toen alles weer stil was zeide Raffles fluisterend:

— Er is voortdurend Engelsch gesproken en bijna zonder accent! Ook de kapitein sprak die taal. Ik denk dus dat wij met Australiërs te doen hebben — misschien bestaat de kern van de bende wel uit ontsnapt van het banjo.

— In elk geval is het niet veel zaaks, Mylord! bromde Henderson en hij gromde als een kwade bulldog. Hebt gij gehoord wat zij dat ongelukkige meisje willen aandoen?

— Heel duidelijk, James — en het zal niet geschieden, als wij er iets aan kunnen doen! antwoordde Raffles op vasten toon. Het is duide-

lijk, dat zij dit werk tegen haar zin doet en er toe gedwongen werd! Hoe dat geschieden kon — ik weet het niet, maar ik hoop het uit haar eigen mond te vernemen!

Het breede gelaat van Henderson klaarde aanstonds op en hij wreef zijn geweldige handen, terwijl hij grinnikte:

— Een kolfje naar mijn hand, Mylord! Ik hoop dat ge mij zult toestaan, een paar van die kerels tegen hun eigen, stalen dek te slaan!

— Ik betwijfel integendeel zeer, Henderson, of ik je daartoe wel de gelegenheid zal geven! hernam Raffles met een fijn glimlachje. Er staan hier namelijk nog meer zaken op het spel dan alleen het leven en de eer van die jonge vrouw of dat meisje, ik weet het niet. En dat is het goud, daar op den bodem van den Oceaan, op nauwelijks een half uur gaans hier vandaan! Daarvan wil ik zooveel mogelijk meenemen — en als wij hier opschudding veroorzaken, dan zal men ons dat zeer moeilijk maken! Daarom wil ik liever trachten, de vrouw te redden, zonder dat men in de eerste uren haar verdwijning bemerkt!

Maar Brand schudde het hoofd en zeide:

— Ik vrees dat dat wel onmogelijk zal zijn! De kapitein scheen plannen te hebben — die hij wel dadelijk zal willen verwezenlijken!

Raffles dacht even na en hernam:

— Misschien heb je ook wel gelijk! Dan moeten wij het er maar op wagen! De vrouw gaat natuurlijk voor het goud! En dan — wij zullen ons met onze duikboot heel wat sneller kunnen verplaatsen dan die schrandere goud-dieven met hun kunstig vervaardigd koperen huis op wielen!

— Laten wij voortmaken, Mylord! drong Henderson aan, die zich niet langer scheen te kunnen bedwingen. Mijn bloek kookt, als ik er aan denk, dat die schurkachtige rooverhoofdman dat arme kind met haar bleek gezichtje ook maar met een vinger zou kunnen aanraken tegen haar zin!

Raffles ging nog enkele seconden met zichzelf te rade en hernam toen op fluisterenden toon:

— Wij moeten trachten, het kaperschip aan de schaduwzijde te naderen. Patrijspoorten zijn er natuurlijk niet — die vindt men nu eenmaal niet aan een oorlogsschip! Het zal dus wel noodzakelijk zijn, ons aan boord te begeven van den kaper, om de plek te kunnen vaststellen, waar zich de kapiteinshut bevindt — ik denk benedendeks! Vlug voortgemaakt — ik zou het

mezelf nooit vergeven, als wij te laat kwamen! Het is een zeer gelukkige omstandigheid voor ons, dat er blijkbaar maar een zeer gering gedeelte van de bende aan boord van den zee-schuimer is achtergebleven.

Onmiddellijk werden de noodige voorbereidselen genomen en intusschen kwam de duikboot reeds langzaam en geruischloos in beweging.

Men was wel genoodzaakt, onder water te varen, met slechts een zeer klein stuk van den ingangstoren boven de golven uitstekend, want zelfs in de schaduw zou men misschien de duikboot ontijdig hebben kunnen waarnemen — en niemand kon zeggen of het kaperschip niet met geschut bewapend was.

Dat was echter zeer waarschijnlijk en men zou verstandig doen, daarmee rekening te houden.

Vlak naast het schip deed Raffles zeer voorzichtig het deksel losschroeven en hij stak als eerste het hoofd naar buiten.

De duikboot lag om zoo te zeggen tegen het kaperschip aangevlijd, waarvan het dek zich op die plaats nauwelijks twee meter boven de oppervlakte van het water verhief — dat wil zeggen bij den voorsteven.

Het middendek en de achtersteven echter bevonden zich op zijn hoogst anderhalve meter boven water.

En zeer duidelijk teekende zich thans tegen de heldere lucht de loop af van een snelvuurkanon op de voorplecht — een Hotchkiss, die granaten van 7½ c.M. kaliber kon afvuren, met een snelheid van 30 in de minuut!

Raffles keek er eens naar, wenkte toen Henderson naast zich op de stalen ladder en vroeg hem fluisterend:

— Zie je dat snelvuurkanon op de voorplecht, James?

— Om u te dienen Mylord!

— Ik zou liever zien dat dat stuk niet tegen ons gebruikt kon worden!

— Het zal niet gebruikt worden, Mylord!

— Zie je kans het onbruikbaar te maken?

— Er zal nooit meer een schot mee gelost worden, Mylord!

Raffles knikte slechts.

Hij wist dat Henderson geen grootspreker was en dat hij ook placht uit te voeren, wat hij op zich nam.

De taak van het kanon was dus van dit oogenblik af als het ware afgedaan — daarover behoefde niet langer te worden gesproken.

Raffles luisterde nu scherp toe, maar het was

hem onmogelijk, iets anders te hooren, dan een zacht, zingend geluid.

En eenige oogenblikken later wist hij wat het was — daar op het dek lag iemand uit alle macht te snurken!

De duikboot lag vlak onder een der kluisgaten en behoedzaam werd het schip met behulp van een paar stevige touwen, die ieder oogenblik konden worden doorgesneden, aan het kaperschip vastgemeerd, nadat Raffles de „Bruinvisch” nog een weinig had laten rijzen.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want wanneer een der zeeroovers toevallig over de verschansing keek, dan zou hij zonder twijfel op

zulk een geringen afstand het zonderlinge grijze ding naast het schip moeten kunnen onderscheiden — en nog heel wat beter de drie mannen die daar nu als katten op het dek van de duikboot klonnen en zich thans zeer gemakkelijk konden optrekken langs den romp van het kaperschip.

Maar voor zij dit deden, gaf Raffles op fluis-terenden toon zijn instructies:

— Neerslaan en machteloos maken wie zich op het dek bevindt — maar niet van de revolvers of messen gebruik maken, tenzij het is om ons leven te verdedigen! Wij zullen eerst trachten, dien snurker te ontdekken, die zijn plichten als nachtwaker al heel slecht vervuld!

Hoofdstuk VI.

Aan boord van het kaperschip.

Raffles had zeer voorzichtig zijn voet in het kluisgat gezet, trok zich op en bevond zich een oogenblik later op het dek.

Hij wist dat zijn leven geen roode duit waard zou zijn, als men hem op dat oogenblik zag, nu hij daar in liggende houding op het dek lag uitgestrekt.

Maar alles bleef volkomen stil, op het zingend gesnurk van den zeeroover na.

Raffles maakte een weinig plaats en Henderson lag naast hem.

— Eerst maar het kanon, Mylord? vroeg hij, bijna onhoorbaar.

— Neen, James, de volgorde zal eenigszins anders zijn! De snurker — de vrouw — de kapitein — het kanon!

— Tot uw dienst, Mylord! zeide Henderson gedwee.

En op zijn beurt moest hij een weinig opschuiven, want Brand kwam aankruipen en daar lagen nu de drie mannen op de smalle voorplecht, waar maar juist plaats was voor het kleine snelvuurkanon op zijn draaibaar onderstel.

Zij bleven geruimen tijd onbewegelijk liggen, terwijl het ongeduld van Henderson steeds toenam, maar toen zij volstrekt niets bijzonders zagen of hoorden, kropen zij behoedzaam verder, over het gladde dek, totdat Henderson het ongeluk had, een zwaren tuiring, die op het dek was vastgeklonken, te doen omvallen.

Het geluid dreunde sterk over het stalen dek.

En bijna op hetzelfde oogenblik hield het snurken plotseling op.

Maar Raffles had reeds de richting bepaald, waar het vandaan kwam en hij zag nu hoe zich iets bewoog in de schaduw van een zeer groote rol kabeltouw, die aan bakboord was opgeschoten.

Een oogenblik later rees een man overeind en een deel van zijn gelaat werd zichtbaar, toen het maanlicht er op viel.

Hij scheen echter nog een weinig versuft te zijn en toen hij Raffles zag was het te laat.

De waarschuwingskreet verstikte in zijn keel, want reeds had de vuist van den onbekenden indringer hem met mokerend geweld tegen de kaak getroffen en hem als een blok doen neervallen.

Snel als de gedachte bond en knevelde Brand, die in dit werkje een bijzondere bedrevenheid had verkregen, den weerloos gemaakten schildwacht.

Het was zoo snel in zijn werk gegaan, dat het al weder stil was, nauwelijks tien seconden nadat de zware ring was omgevallen.

Maar toch scheen het geluid ook ergens anders te zijn gehoord.

Want ongeveer in het midden van het veertig meter lange schip ging een luik open en er kwam een hoofd te zien, dat naar alle kanten rondkeek.

Onmiddellijk hadden de drie mannen zich plat neergeworpen, Brand achter den rol touw, Henderson achter een soort koekoek, een verhevenheid op het dek en Raffles achter de korte pijp van een luchtververscher.

Toen verhief de man, die daar halverwege uit het luik stak, zijn stem en riep een naam.

Het was zeker de naam van den schildwacht, want de man kreeg geen antwoord.

Hij was misschien verbaasd en vertoornd, omdat men hem niet antwoordde, maar ongerust was hij in elk geval niet, want hij slaakte een vloek en kwam nu geheel te voorschijn.

Hij noemde den naam van den man nog eens, die de wacht op het dek had moeten doen en hij kreeg ook inderdaad met hem te doen, maar op een geheel andere manier dan hij zich had voorgesteld.

Want in de duisternis struikelde hij over het gebonden lichaam van den schildwacht en voor hij zich weer had kunnen oprichten, had Henderson zich al op hem geworpen en wat dat voor een tegenstander beteekende — dat zou de man van het luik spoedig genoeg ervaren.

De adem werd hem bijna uit het lichaam geperst en zijn handen waren al op zijn rug samengebonden, voor hij eigenlijk goed en wel begreep wat er met hem geschied was.

Ook hem werd het schreeuwen onmogelijk gemaakt en toen zeide Raffles tevreden:

— Dat is al twee! Nu zullen wij waarschijnlijk alleen nog maar met den kapitein te doen hebben! Naar het luik, mannen, deze kerel heeft het al voor ons opengezet.

Zoo snel zij konden en thans zonder eenig leven te maken, begaven zij zich naar het luik, dat open was blijven staan en daalden een voor een de ijzeren trap af, die naar het inwendige van het kaperschip voerde.

Daar was alles van ijzer of staal en de smalle gang was verlicht met een paar kaarslantaarns.

En bijna onmiddellijk hoorden zij een ruwe stem uitroepen:

— Ik zal eens gaan zien, wat dat rumoer daar boven beteekent, mijn liefje! En als ik terugkom — dan reken ik er op, je wat toeschietelijker jegens mij te vinden! Voor den duivel — je moest er een eer in stellen, te mogen toebehooren aan den man, die met zijn schip een groot gedeelte van den Indischen Oceaan beheerscht, van de Gele Zee en van den Maleischen Archipel!

— Ik zal mijzelf gedood hebben, als je terugkomt, Dave Ferrol! klonk een vaste stem, van achter de stalen deur, welke de drie mannen voor zich zagen.

— Dat geloof ik haast niet, Ellen! hernam de ander spottend. Hoe zou je dat hier ook

willen doen? Geen mes, geen touw, geen patrijspoort om je in het water te werpen — niets! Je zult wel eieren voor je geld kiezen en mij vrijwillig geven wat ik anders met geweld zou moeten nemen! Tot straks!

Het was een smalle gang en de drie mannen konden zich met geen mogelijkheid ergens verbergen.

Maar gelukkig ging de stalen deur van de kapiteinshut naar binnen open en Dave Ferrol trok haar naar zich toe, met den blik nog op het meisje daar binnen gevestigd — en dat werd zijn ongeluk.

Want dadelijk wierp Henderson zich met zijn volle gewicht tegen de deur en de knop vloog den kaperkapitein uit de hand.

Als verwezen staarde Ferrol in het hem geheel onbekende gezicht van den reus en toen greep hij met een gebrul van woede naar het breede mes in zijn gordel.

Maar hij had het heft nog niet kunnen vatten, of een verschrikkelijke vuistslag midden tusschen de oogen velde hem neer en zonder een kreet te slaken rolde hij in een hoek van het kleine, maar fraal gemeubelde vertrek, dat hem als verblijf diende.

En hij behoefde volstrekt niet gebonden of gekneveld te worden — de smidshamer aan het einde van Hendersons arm had zijn werk goed verricht en in de eerste uren zou Dave Ferrol in de kleine comédie geen rol meer te vervullen hebben.

De jonge vrouw had met de grootste verbazing toegekeken, met de kleine handen naast zich steunend op de rustbank, waarop zij gezeten was, het prachtige haar in wanorde en een trek van woeste vastberadenheid op het mooie, bleeke gezichtje.

Zij kon in het eerst niet spreken van verwondering, toen zij daar die drie mannen bijeen zag, die zij nimmer van te voren gezien had, maar zij begreep dat zij met vrienden te doen had en eensklaps barstte zij in snikken uit.

Raffles was met een paar stappen bij haar, legde haar de hand op den tengeren schouder en zeide:

— Gij hebt niets meer te vreezen, madame — of moet ik zeggen miss?

Het gezicht van de jonge vrouw werd nog bleeker, toen zij, met schuw afgewend gelaat half fluisterend ten antwoord gaf:

— Ik ben geen madame, mijnheer! Ik ben Ellen Hoggart, een Engelsche! Ik ben tegen

mijn zin in de macht gekomen van dien schurk, die daar ligt en hij heeft misbruik gemaakt van mijn bekwaamheid als medium, om — —

Plotseling hield zij verschrikt op en stamelde:

— Maar dat moogt gij niet weten!

— Ik weet het al, miss! hernam Raffles glimlachend. Gij behoeft voor mij niets geheim te houden! Gij zijt het dus, zooals ik wel dacht, geweest, die de juiste plek heeft aangewezen, waar de „Southern Cross” ten onder is gegaan met haar lading van goud?

Het meisje maakte een onwillekeurig gebaar van schrik en riep uit:

— Hoe weet gij dat? Hoe kunt gij dat weten?

— Dat zal ik u later wel mededeelen! Laat het u voldoende zijn dat ik er zeker van ben! Mijn makkers en ik hebben de plek reeds bezocht!

— De plek bezocht? herhaalde het meisje en zij wreef zich met de witte, kleine hand over het voorhoofd, alsof zij meende te droomen, terwijl zij de oogen niet afhield van het ernstig gelaat van den man die voor haar stond. Hoe is dat mogelijk?

— Het is mogelijk, miss — dat zult gij zelf spoedig genoeg bemerken, ook al gebruikt men geen duikerklok op wielen, zooals uw makkers gedaan hebben!

— Mijn makkers! riep Ellen Hoggart met een klank van afschuw in haar stem, die geen twijfel aangaande haar ware gevoelens kon laten. Gij moogt die schurken mijn makkers niet noemen! Wat ik deed — dat deed ik gedwongen! Hoe kon ik mij verzetten tegen een bende van 35 mannen? Een was er, die nu boven op het dek moet zijn, die mij binnen enkele seconden wist te hypnotiseeren — en dan deed ik alles wat zij wenschten! Pas een week geleden ben ik tot de ontdekking gekomen, wat ik hier eigenlijk verrichtte. Gij moet mij gelooven als ik zeg, dat ik zelf volstrekt niet geweten heb, wat ik eigenlijk deed!

— Ik geloof u, miss! zeide Raffles eenvoudig. Gij — zoudt dus gaarne hier weg willen?

— Hoe kunt gij het nog vragen! riep het meisje met trillende stem. Zij hebben mij ontroofd aan mijn vader, met wien ik reeds geruimen tijd in Engeland en daarna in Australië optrad!

— Uw vader was dus de beroemde telepaat Hoggart? vroeg Brand vol belangstelling.

— Dat was hij, mijnheer, antwoordde het

meisje. En ik smeek u, als gij daartoe in staat zijt, mij weder bij hem te brengen! Ben ik ver van mijn armen vader vandaan? Waar zijn wij hier? Wat is dit voor een eiland?

— Dat hebben zij u dus nooit gezegd? zeide Raffles. Maar dat is ook wel begrijpelijk! Dat zijn dingen die u niet aangingen. Maar later zult gij wel begrijpen dat ik volstrekt geen reden heb, om het voor u te verzwijgen! Wij zijn hier op een onbewoond eiland van den Cocos-Archipel! Dat wil zeggen ongeveer juist in het midden van de route tusschen Ceylon en Fremantle, een haven op de Westkust van Australië. Het zal mij echter slechts eenige dagen kosten, u naar de dichtstbijzijnde Australische haven te brengen en ik zal u dan gaarne verder helpen om onderzoek naar de verblijfplaats van uw vader te doen! Maar — eerst heb ik hier nog een ander, zeer belangrijk werk te verrichten.

Voor Raffles het had kunnen verhinderen, had miss Hoggart zich op de knieën laten vallen en zijn hand gegrepen, die zij tegen haar wang drukte, terwijl zij snikte:

— Als gij dat doet, mijnheer — dan zal ik er u mijn geheele leven voor zegenen! Begrijpt gij welk een leven ik moet leiden, te midden van die vreeselijke mannen! Weet gij wat het zeggen wil gehypnotiseerd te worden en dan volstrekt niet te weten wat men u laat doen — en wat er met u geschiedt? Die ellendeling daar in den hoek — hij wilde...

Zij had de hand van Raffles losgelaten en bedekte het gelaat met haar uitgespreide vingers, maar Raffles had haar reeds snel opgericht en zeide op zachten toon:

— Wij weten het — wij waren in de nabijheid en hebben u hooren schreeuwen, toen gij met de sloep aan boord van den kaper werd gebracht! Spreek daar niet verder over — wij gaan van hier! Maar eerst moet gij mij nog snel eenige inlichtingen geven!

— Vraag mij wat gij wilt, mijnheer!

— Weet ge hoeveel mannen hier aan boord zijn achtergebleven?

— Het waren er meestal niet meer dan drie of vier, mijnheer!

— Dit is immers de hut van Ferrol?

— Ja!

— Hield hij aanteekening van zijn werk?

— Iederen avond, naar ik meen!

— Hebt gij soms reeds eenmaal bijgewoond, dat hij andere schepen aanviel?

Een doodelijke bleekheid verspreidde zich over

het gelaat van Ellen Hoggart en zij sidderde over het geheele lichaam, toen zij ten antwoord gaf:

— Twee malen was ik er getuige van! Het was verschrikkelijk. Men sloot mij op in mijn hut, maar ik hoorde het geschreeuw van de kerels, het vuren van het kanon en ik begreep maar al te goed wat er geschiedde. Over het dek werden zware lasten gesleept en dan dronken zij meestal den geheelen nacht door — en ik stond met een groote schaar, waarvan ik mij had weten meester te maken, gereed, om mijzelf het leven te benemen, als de deur geopend zou worden....

— Ja, dat moet vreeselijk voor u zijn geweest! hernam Raffles op zachten, medelijdenden toon. Maar nu komt er een einde aan dat leven, daarvan kunt gij zeker zijn!

Hij was haastig op een soort bureau toegetreden, opende de klep, trok een paar laden open en vond een boekje, dat er uitzag als een Journaal.

Hij bladerde er in, las hier en daar eenige regels, wierp het weer neer, en zeide, thans tot zijne beide metgezellen gewend:

— Dit schip, vrienden, heeft binnen een half jaar tijd vijf ongelukkige koopvaarders tot zinken gebracht — waarbij heel wat opvarenden om het leven kwamen en niet minder dan 17 andere vaartuigen, hoofdzakelijk kustvaarders totaal leeggeplunderd! Nu weten wij dus, aan wien al die misdaden waren toe te schrijven! Nu, Dave Ferrol heeft zijn rol uitgespeeld, of ik wil niet langer zijn wie ik ben!

— Ik heb op het dek een korten mast gezien van het radiografisch toestel — en daar in den hoek ligt een rol sterk touw, Mylord, dat gemakkelijk een man van zijn omvang zal kunnen dragen! liet de stem van Henderson zich hooren. Wil ik hem soms even — — —?

En de reus maakte een veelzeggend gebaar, dat in alle landen ter wereld dezelfde beteekenis heeft.

— Neen, James! antwoordde Raffles kortaf. Dat is niet ons werk!

— Maar — dan zullen zij er vandoor gaan, zoodra zij zien, dat er onraad broeit! riep Henderson op verontwaardigden toon.

— Wees daar maar niet bang voor, James, ik verzeker je van niet! hernam Raffles glimlachend. En nu zal ik u moeten verzoeken, Miss, u reisvaardig te maken — want wij verlaten het schip!

— Ik heb mij niet reisvaardig te maken, mijnheer! zeide Ellen Hoggart met een flauw glimlachje. Het schip was niet mijn gewone verblijf — mijn weinige andere kleederen zijn in de hut op het land. Maar denkt gij dat ik mij daarom bekommer? Wie gij ook zijn moogt — en ik geloof dat gij een vriend zijt, anders zoudt gij mij niet hebben bevrijd — neem mij met u mede, breng mij naar een Australische havenstad en ik zal er u voor zegenen! Ik zal er u verder voor beloonen zoo goed als ik kan — — —

Raffles glimlachte zelfs niet, toen hij dacht aan de kisten met goud, die hem daar beneden wachtten, maar zeide op ernstigen toon:

— Gij kunt mij niet beter beloonen, Miss — dan door mij in uw vriendelijke gedachten te houden! Ik zal mij wel schadeloos stellen — —

Hij had een doek gegrepen, die naast het meisje op de sofa lag, sloeg haar dien om den hals en zeide toen op korten toon tot Henderson:

— Neem dien kerel op en breng hem naar het dek, James!

— Zullen wij hem bij wijze van souvenir meedragen, Mylord? vroeg de reus verwonderd.

— Doe wat ik je zeg — en vraag niets! hernam Raffles kortaf.

En Henderson gehoorzaamde.

Hij bukte zich in den hoek, nam den kapitein op, alsof het een baal waschgoed was, vouwde hem dubbel over zijn geweldigen schouder, de beenen naar voren, hoofd en armen naar achteren, zooals brandweelieden iemand een ladder afdragen en bracht hem zoo naar boven, zonder eenige inspanning, zonder te hijgen, zonder een zweetdruppeltje — ofschoon de tropische nacht zeer warm was en er geen blad bewoog in de hooge kruinen der palmboomen.

Raffles was hem gevolgd, het meisje steunend, dat door al die zoo plotseling elkander opvolgende indrukken geheel verbijsterd scheen te zijn.

Op het dek gekomen, zeide hij tot Henderson, die hem met zijn levende vracht op den schouder vragend aankeek:

— Naar de duikboot met die drie mannen, James.

— Een onplezierig gezelschap! bromde de reus, maar hij deed aanstonds wat hem gezegd werd, in dier voege, dat hij zich over de reeling van het kaperschip boog, den bewusteloozen Ferrol onder de oksels greep en hem toen, met de beenen vooruit, door de opening van den ingangstoren stak en losliet.

En Ferrol gleeed van de stalen ladder omhoog en kwam daar beneden tamelijk onzacht weer neer.

De man die zoo ontijdig uit het luik was komen kijken en de schildwacht die niet waakte, volgden denzelfden weg.

Ellen Hoggart had nieuwsgierig toegekeken en vroeg nu schuchter:

— Wat is dat voor een ding, mijnheer, dat daar boven de golven uitsteekt?

— Dat is de ingangstoren van mijn duikboot, Miss! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dus — zijt gij daarmee hier gekomen?

— Zoo is het! Geef dien grooten kerel daar maar uw hand, dan zal hij u helpen, aan boord te gaan. Gij behoeft volstrekt geen vrees te koesteren. Die drie mannen worden aan land gebracht — en dan gaan wij naar de plek waar het goud zich bevindt. Wij zullen ons zelfs wat moeten haasten, de dag begint reeds aan te breken moet ik vreezen!

Henderson had met een tamelijk ontevreden gezicht toegeluisterd, want hij begreep volstrekt niet waarom die drie moordenaars niet eenvoudig werden opgeknoopt — zeeschuimers van de ergste soort, die geen beter lot hadden verdiend en die honderden ongelukkige schepelingen lafhartig hadden doen verdrinken.

Maar hij begreep wel dat ieder woord van

tegenspraak nutteloos was en hij gehoorzaamde zwiijgend.

— Maak alles gereed voor den tocht naar den oever, James — mijnheer Brand en ik komen dadelijk terug! zeide Raffles en hij vatte den jongen man bij den arm en samen doorzochten zij snel het vaartuig, maar er bleek zich niemand meer op te bevinden.

En Raffles ging naar de hut van den kapitein, opende een kleine kast en vond daarin een bedrag van bijna 24000 pond sterling aan bankbiljetten van bijna alle nationaliteiten, die hij bij zich stak, evenals het beschuldigend Journaal.

Toen ging hij alleen naar het ruim in de voorpiek en verrichtte daar een arbeid, die nog geen tien minuten duurde, waarop hij en Brand haastig weder naar het dek gingen, over de reeling klommen, de meertouwen losmaakten en langs de stalen ladder in de duikboot afdaalden.

Zij voeren naar den oever en daar werden de drie mannen aan land gebracht, en naast elkander neergelegd aan den voet van een reusachtigen waringí.

En toen Henderson zich nog eens naar het kaperschip omwendde, kon hij een kreet van verbazing niet weerhouden — het schip zonk snel en tien minuten daarna was er niets meer van te zien dan het uiteinde van den radiografischen mast....

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

De strijd om het goud.

Toen het kaperschip geheel onder de oppervlakte van het water verdwenen was, wendde Raffles zich tot den reus en vroeg glimlachend:

— Geloof je niet dat ik gelijk had, Henderson, toen ik zoeven zeide dat zij het eiland niet zullen verlaten?

Het breede gelaat van den reus stond een weinig beteuterd, toen hij ten antwoord gaf:

— Met dat ijzeren ding kunnen zij waarschijnlijk niet meer varen, Mylord, maar — zij hebben ook nog sloepen! Daarmee kunnen zij, als zij willen, oversteken naar een van de bewoonde Cocos-eilanden — en daar behoeven zij slechts te wachten op de eerste de beste

boot, die naar Ceylon of Fremantle vertrekt!

Maar Raffles keek hem glimlachend aan en zeide:

— Zij zouden dat kunnen doen — maar ik denk wel, dat zij verstandiger zullen zijn! Ik spreek er nog niet van dat die overtocht in een open sloep uiterst gevaarlijk zou zijn, want stormen steken hier soms plotseling op, zij zijn van een ongehoorde kracht, en roeiende, zelfs wanneer men van een klein zeil gebruik zou kunnen maken en een gunstigen wind had, zou de overtocht op zijn minst twee dagen duren! Maar zelfs wanneer de overtocht in een uur te doen was — dan nog zouden de bandieten

daaraan weinig hebben! Luister maar! De booten waarvan jij spreekt loopen in iedere richting maar eenmaal in de week en wel op een Zaterdag! Het is thans echter Maandag en zij zouden dus vijf volle dagen moeten wachten! En nu bestaat er tegenwoordig iets, zoo snel, dat de gedachte ternauwernood sneller kan zijn — en dat is de draadlooze telegrafie! Met mijn zendtoestel kan ik over een paar uren de havenautoriteiten op het Rijsteiland gewaarschuwd hebben en zoodra dit geschied is, zal men aan de bandieten een hartige ontvangst bereiden.

— Zijn die politieautoriteiten daarginds wel in staat, om aan een horde van 35 man weerstand te bieden? vroeg nu Brand, die hier niet zeer gerust op scheen te zijn.

— De politie zelve misschien niet — maar vergeet niet dat Keeling tegenwoordig een vlootbasis is en dat er een garnizoen ligt! zeide Raffles. Men zou de soldaten te hulp kunnen roepen! Maar om aan alle onzekerheid een einde te maken heb ik reeds het besluit genomen de sloepen te vernietigen! Zij zijn hier dan gevangen, als ratten in de val, want zelfs al zouden zij op het denkbeeld komen, een vlot te vervaardigen, dan nog zou er reeds lang voor dat dit gereed kon zijn, een Engelsch oorlogsschip op de reede liggen!

Raffles wendde zich tot Ellen Hoggart en vroeg:

— Kunt ge ons soms zeggen of er meer dan een sloep gebruikt werd door die schurken?

— De duikbootjager had er drie aan boord, mijnheer! antwoordde het meisje. Een kleine hing nog aan de davids op het achterschip, toen het schip zonk, maar de twee groote sloepen bevinden zich aan land. Ik weet hun ligplaats en ik zal ze u wijzen!

— Dat het dan spoedig geschied! riep Raffles uit, want de zon zal aanstonds opkomen en dan zou het te laat kunnen zijn. Vanhier kan ik duidelijk de sloep zien liggen, welke u naar het schip heeft gebracht. Snel er op af.

De duikboot stak de baai over en zonk steeds dieper, naarmate zij vorderde, zoodat er niets van te zien was, toen zij de sloep, die zachtjes op het water dobberde, vastgemaakt aan een paal en op ongeveer tien meters van de kust, naderde.

Verder durfde Raffles niet gaan, want hoewel de oever tamelijk steil oprees uit het water — de diepgang werd toch te gering, dat de duikboot zich ongestraft dicht bij het land had kunnen wagen.

Maar een blik door de lens overtuigde Raffles, die achter het wiel stond, dat de boot geheel onbewaakt was gebleven.

Dit bevreesdde hem aanvankelijk zeer, maar een blik op zijn horloge maakte het het hem spoedig genoeg duidelijk.

Het was niet ver van half zes en de zeeschuimers moesten reeds lang op weg zijn naar dat gedeelte van het strand, waar het koperen huis in zee werd gereden.

Zoo was het ook verklaarbaar, dat niemand hunner iets had gezien van de verdwijning van hun schip.

Alles was volkomen geruischloos in zijn werk gegaan en men had op den oever onmogelijk kunnen hooren wat er daarginds op het dek was voorgevallen — de korte worsteling, den woedenden kreet van den kapitein, het wegvoeren van de drie gevangenen.

Raffles liet dus de boot eenvoudig weer wat rijzen, tot de deksel van den ingangstoren geopend kon worden en toen was het gemakkelijk, de roeiboort te naderen, waarop Henderson met zijn kleinen bijl met een paar slagen een groot gat in den bodem hakte, zoodat de boot in een oogwenk volliiep en geheel onder de oppervlakte verdween.

Het ophalen er van, verondersteld dat dit mogelijk ware en het repareren zou op zijn minst een dag of vijf moeten duren.

Daarop koos de „Bruinvisch” zee en voer, niet ver van de plek waar zich het koperen huis moest bevinden, naar de plaats, waar de tweede sloep geankerd lag.

Hierbij moest Raffles anders te werk gaan, want het water was zoo ondiep op die plek, dat de „Bruinvisch” onmogelijk dicht genoeg kon naderen.

Maar Henderson ontdeed zich van zijn bovenkleederen, nam het einde van een hennepkoord tusschen de tanden en zwom met krachtige slagen naar de boot, die geheel en al onbewaakt lag.

Hij maakte haar los van de beide palen, waartusschen zij gemeerd lag, bond het uiteinde van het touw aan den ijzeren ring op de voorplecht vast en zwom terug.

Zoodra hij weder door den ingangstoren verdwenen was, koos de duikboot zoo snel zij kon zee.

Maar ditmaal zou het toch niet gaan, zonder dat de toeleg gemerkt was!

Want nauwelijks bevond de vrij snel voort-

getrokken sloep zich op een halve vadem van de kust, of Brand, die door de achterlens keek, zag op het strand een vijftal mannen opdagen, die zeker luid schreeuwden, tenminste te oordeelen naar de woeste bewegingen van hun armen.

Een paar hunner waadden tot aan de knieën in zee, en een hunner schoot zelfs zijn geweer een paar malen af op de snel verdwijnende boot.

Daar de duikboot zoo laag voer, dat het dek slechts een paar centimeters boven het water uitstak, moest het voor de zeeschuimers wel onbegrijpelijk zijn op welke geheimzinnige wijze die onbemande sloep zich daar zoo snel verwijderde, schijnbaar zonder menselijke tusschenkomst — en pas vele uren later zouden zij de oplossing te weten komen — — —

Brand zag hoe zij hunne woeste bewegingen staakten en schier onbeweeglijk hun verdwijnende boot nastaarden.

Op een halve mijl van de kust liet Raffles de sleeptros zoover mogelijk inkorten en liet de „Bruinvisch” duiken.

De roeiboot moest volgen — en op den wal zagen de bandieten het als met stomheid geslagen aan, hoe hun sloep plotseling op zijn neus scheen te staan en daarop als een zeehond onderdook, om voor goed te verdwijnen.

Niet zoodra was dit geschied en zónk de sloep voorgoed weg in de diepte van den Oceaan, of Raffles gaf de sleeptros prijs, liet de duikboot wenden en voer weder naar het eiland terug.

Toen hij er nog ongeveer een vadem vandaan was, zeer dicht onder de oppervlakte varende, slaakte Brand een kreet van verwondering, gemengd met schrik.

— Wat is er? vroeg Raffles, die zijn plaats aan het stuurwiel niet verlaten had.

— Wat er is? Er is, dat er geen duikerklok meer is! antwoordde Brand opgewonden. Gisteren hebben wij het ding op het land zien rijden — ik kan duidelijk de houten glijbaan zien — en thans valt er van dat heele koperen ding niets meer te bespeuren!

— Hetgeen bewijst dat zij reeds aan het werk zijn gegaan! hernam Raffles lakoniek. Misschien hebben zij hunne horloges wel verzet en is voor hen zes uur veel vroeger dan voor ons — of misschien deed hun gouddorst hen nog meer verichten dan hun plicht was — hoe het ook zij, zij zijn waarschijnlijk al aan den arbeid gegaan en wij zullen ons dus moeten haasten. Lang kan het nog niet duren — en ik denk wel dat wij

met onze duikboot heel wat gemakkelijker zullen kunnen manoeuvreren dan zij met hun koperen kist op breede wielen, die zich maar heel langzaam kan voortbewegen.

— Ik stel voor om het ding onderstboven te rammen! klonk de stem van Henderson, die bezig was met zijn alluminium potten en pannen.

— Henderson — je schijnt een voorkeur te hebben voor paardenmiddelen, gaf Raffles hem glimlachend ten antwoord. Niets zou ons inderdaad gemakkelijker vallen, maar ik denk er natuurlijk niet aan, die menschen aan zulk een gruwelijken dood prijs te geven — ook al zijn zij misdadigers van de ergste soort! Maar zij zullen de galg wel niet misloopen — wees maar niet bang!

Henderson gaf geen antwoord, maar het luide misbaar van zijn kookgerei bewees maar al te duidelijk, dat zijn gemoedsstemming verre van lankmoedig was.

Wat Ellen Hoggart betreft — zij had bijna steeds stil voor zich heen kijkend, in de kajuit in de voorpiek van de duikboot gezeten, slechts nu en dan een korte opmerking makend en klaarblijkelijk diep in haar eigen gedachten verzonken.

Maar nu hief zij het hoofd op, keek rond, alsof zij uit een droom ontwaakte en vroeg op zachten toon aan Brand, die juist was binnegetreten om de smalle eettafel op te klappen en een paar vouwstoelen gereed te zetten.

— Wilt ge mij zeggen, mijnheer, hoe de naam van uw vriend is, opdat ik mij dien steeds zal kunnen herinneren en hem zal kunnen zegenen?

Brand keek het meisje een oogenblik aan en antwoordde toen zacht:

— Ik zal u dien naam niet mogen noemen, Miss — tenzij mijn vriend dat zelf zoo wil — later zult gij wel begrijpen, waarom. Laat het u genoeg zijn, als ik u zeg, dat gij gered zijt door den edelsten man, die er op deze aarde ademhaalt — al zult gij het wellicht heel vreemd vinden, dat ik dit zeg, als gij later van zijn leven en zijn daden zult hooren! En vraag nu niet meer — het doet mij leed, maar ik zou u toch geen antwoord kunnen geven!

Het meisje zuchtte, maar zij drong niet verder aan en scheen opnieuw in diep nadenken te verzinken.

En hare gedachten schenen reeds bij den geliefden vader te vertoeven, want er kwam een glimlachje van geluk om haar lippen.

Toen Brand alles had gereed gezet, vroeg hij:

— Hoe kwam het toch wel, Miss Hoggart,

dat die schurken u hebben kunnen ontvoeren tegen uw wil?

— O, dat ging al heel gemakkelijk! antwoordde het meisje met een droef lachje. Ik ben helaas uiterst vatbaar voor hypnose en ik zeide u al dat er onder de bende een man is, die zeer sterk is in het hypnotiseeren! Op een avond na een voorstelling — ik meen dat het in Melbourne was — wachtte die man mij op, sprak mij aan — keek mij diep in de oogen — en voor ik het mijzelf goed en wel bewust was, bevond ik mij volkomen in zijn macht en ik moet hem als een lam gevolgd zijn, zonder aan tegenstand ook maar te denken!

Brand wilde nog iets zeggen, maar hij hoorde de stem van Raffles, die riep:

— Kom eens hier, Brand!

De jonge man ging haastig naar het kleine machinevertrek, ongeveer in het midden van de boot gelegen en vanwaar de stalen ladder naar den uitgangstoren voerde en toen hij naast Raffles stond zeide deze op zachten toon:

— Kijk eens door de lens — een weinig links van ons!

Brand keek en riep aanstonds uit:

— Daar ligt het wrak — op nauwelijks 300 meter van ons vandaan! Het is helder beschenen door het zoeklicht uit de koperen duikerklok!

— Zoo is het! Het is duidelijk, dat men nog volstrekt niets wist van hetgeen er in de baai was voorgevallen, toen de mannen dat koperen ding in zee reden. Wij zullen zoo haastig mogelijk ontbijten — en dan er op af! Ik denk er niet aan, om hen ongestraft dat goud te laten weghalen!

En terwijl Henderson bevel kreeg, zeer langzaam voorwaarts te gaan en daarbij zorg te dragen, buiten den lichtkegel te blijven, begaven Raffles en Brand zich naar de voorste kajuit, waar de laatste haastig het stevige ontbijt gereed zette.

De maaltijd werd tamelijk zwijgend genuttigd, want Ellen Hoggart sprak slechts zeer weinig en wierp alleen nu en dan een schuwen blik op Raffles, die met ernstig en strak gezicht voor zich uitkeek.

Maar eindelijk kon zij niet langer zwijgen en toen de maaltijd bijna was afgelopen, na niet langer dan tien minuten te hebben geduurd, vroeg zij met zachte stem:

— Mag ik u vragen, mijnheer — of wij ons thans op weg naar Melbourne of Sidney bevinden?

— Neen Miss! antwoordde Raffles, zonder op te zien. Ik zeide u vannacht reeds, dat ik hier eerst nog iets anders heb te doen. Maar morgen, dat beloof ik u, richt ik aanstonds den steven naar een Australische haven — als hier alles goed is gegaan!

Het meisje speelde zenuwachtig met een paar kruimels brood, maar na eenige oogenblikken vroeg zij weder, toen Raffles reeds was opgestaan:

— Zijn wij — op weg naar het wrak?

— Zoo is het Miss!

— Wilt gij — denkt gij dat gij daar goud kunt vinden?

— Ik ben er bijna zeker van! En ik zeg het u ronduit, dat ik mij dat goud wil toeëigenen! Misschien behoort het, alles welbeschouwd, wel aan de Australische Regeering toe, maar dat staat wettelijk geenszins vast. Strandgoederen houden ook op te behooren tot de lading van het schip dat ze had moeten vervoeren en strandde. Maar al keurde de wet het ook niet goed — ik zou mij niet laten weerhouden, dat goud tot goeden buit te verklaren! Komaan Miss — ik heb geen reden om het te verzwijgen, gij zijt aan boord van de duikboot van John Raffles!

De jonge vrouw scheen niet eens zeer verbaasd te zijn op het hooren van die woorden.

Zij hief langzaam het hoofd op en er speelde een zwakke glimlach om haar lippen, toen zij zeide:

— Het is vreemd — ik heb dat van het eerste oogenblik af gegist! En toch — hoe had ik dat kunnen raden? Maar ik heb zeer veel over u gelezen en gehoord — en het is mij soms, alsof ik dingen zie, die voor een ander steeds verborgen moeten blijven! Ze noemen mij helderziende, maar ik geloof werkelijk, dat ik nu en dan die gave bezit! Ik heb er heel lang over zitten nadenken — en ik begrijp nu ook waarom uw vriend zoeven uw naam niet wilde noemen!

— Daaraan heeft mijn vriend goed gedaan, Miss! zeide Raffles zacht. Er kunnen zich omstandigheden voordoen, dat ik mijn kwaliteit niet gaarne verraad. Maar in dit geval zie ik er volstrekt geen kwaad in, u te zeggen wie ik ben! Gij zult dan ook beter begrijpen, waarom ik er bepaald op sta, dat goud in mijn bezit te krijgen!

— Ik begrijp het! hernam Ellen heel zacht. En — ik zal er u bij helpen! Het is veel beter dat gij het krijgt, dan die bloeddorstige schurken!

— Gij wilt mij helpen? herhaalde Raffles langzaam. Heb ik u goed verstaan? Hoe zoudt ge dat kunnen doen?

— Heel eenvoudig — breng mij maar in slaap! antwoordde het jonge meisje glimlachend. Ik heb gehoord dat gij bijzonder goed kunt hypnotiseeren — en gij kunt mij vragen wat gij wilt en ik zal wel gedwongen zijn u te antwoorden!

— Maar — dat is inderdaad een uitmuntend denkbeeld! riep Brand opgewonden uit. Op die wijze zullen wij ons wellicht heel wat werk en moeite kunnen besparen.

— Dat is ook mijn meening! zeide Raffles, na een oogenblik te hebben nagedacht. En — ik waardeer het bijzonder, Miss Hoggart, dat ge mij op deze practische wijze behulpzaam wilt zijn, niettegenstaande gij thans weet wie ik ben.

— Ik geloof dat ik meer weet van u dan gij wel denkt! hernam het meisje met een lachje. Gij zult er misschien vreemd van opzien — maar mijn vader, zonder u ooit te hebben gezien, stelt u zeer hoog! Hij zegt dat gij van uw standpunt gelijk hebt, om op deze wijze te willen trachten, het onrecht in de wereld te herstellen! En thans ben ik tot uw dienst!

Zij ging vlak voor Raffles staan en deze behoefde haar nauwelijks eenige seconden strak aan te zien, of de uitdrukking van het melancholieke, bleeke gezichtje veranderde geheel en al en Raffles merkte aanstonds, dat zij in een hypnotischen slaap was verzonken.

— Ga op die sofa zitten! beval hij, zonder zich te verroeren en zachtjes sprekend.

Dadelijk nam de jonge vrouw plaats, zonder ook maar een oogenblik te aarzelen.

— Ik wil dat gij het wrak van de „Southern Cross” ziet! hernam Raffles.

— Ik zie het! klonk het zwakjes.

— Is er goud aan boord?

— Het was er — maar veel, zeer veel is verzonken in den zandigen bodem — en het ligt thans — op een diepte van wel een halve vadem onder het zand — de kisten zijn open — het goud is overal verstrooid — geen menschenhand zal het meer kunnen beroeren —

— Hoeveel kisten zijn er nog te bereiken?

Het witte voorhoofd fronste zich, de kleine mond kreeg een pijnlijken trek, alsof de slapende zich ergens zeer voor moest inspannen en toen klonk het op denzelfden zachten toon:

— Laat eens zien — er zijn vier kisten weggehaald — er zijn er nog — drie — vijf —

zes — en daarginds liggen er, dicht bij het roer, nog twee — acht kisten vol goud — maar — zie — het koperen huis rolt aan — de grijparmen steken er uit — ze hebben reeds drie kisten gevat en naar binnen getrokken — daar grijpen zij de vierde — ik zie haar verdwijnen.

— Maar dat gaat zoo maar niet! liet eensklaps een zware stem zich hooren.

Het was Henderson, die, door de geopende deur heen, op zijn plaatsje achter het stuurrad zeer duidelijk de zachte, maar heldere stem had gehoord en op deze wijze wilde protesteeren.

— Wees stil, Henderson! beval Brand op zachten, maar strengen toon. Laat je niet weer hooren, of Mylord wordt boos!

De reus zweeg bedremmeld, maar hij begreep er volstrekt niets van, waarom men zich niet haastte dien roof te voorkomen.

En intusschen vroeg Raffles onverstoorbaar verder:

— Kunt gij in het binnenste van de duikerklok zien?

— O ja — heel gemakkelijk! klonk het antwoord. Ik zie — den electromotor, en daarbij den man die hem bedient — en nog vier anderen — neen vijf — die met hun voeten slechts weinig van den bovenkant van het water verwijderd zijn en die de stalen grijparmen hanteeren, daar wordt juist weder een kist naar boven getrokken!

Een rollende, echt Londensche vloek van Henderson begroette deze mededeeling.

Raffles maakte de jonge vrouw snel weer wakker en zeide, met een blik achter zich:

— Mijn vriend James schijnt van oordeel te zijn, dat dit niet mag worden toegelaten, al drukt hij zich wat krachtig uit, gelukkig zonder dat gij het verstaan hebt — en ik ben van hetzelfde oordeel als hij. Vlug vrienden — er moet onmiddellijk gehandeld worden, anders komen wij te laat! De rollende kist rijdt misschien weder weg — en wij zouden er het nakijken aan hebben, want het zal zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zijn, ons van het goud meester te maken, zoodra het aan land is gebracht! Tegen een overmacht van 35 mannen, die thans wel op hun hoede moeten zijn, kunnen wij onmogelijk strijden! Zij zullen het goud misschien zelfs wel begraven — en een dwaas, die ze zonder nadere aanwijzing zou willen terugvinden!

— Ik kan die aanwijzingen geven! zeide het meisje eenvoudig. Maak mij slechts opnieuw in slaap.

— Daar hebt gij zoowaar gelijk in! riep Raffles met schitterende oogen uit. Gij zijt werkelijk miljoenen waard, wilt gij dat wel gelooven! Uw vader zou alle schatten der aarde met u kunnen ontdekken, als hij wilde.

— Neen — want hij kan mij onmogelijk in slaap maken! Dat kan slechts een ander, een helper, hernam Ellen glimlachend. Maar ook gij kunt het goed! Echter — maak u daaromtrent maar geen illusies, want veel moet medewerken en ik moet ook dichtbij de plaats zijn, waar werkelijk goud in den bodem verborgen is! Wat wilt gij thans doen?

— Den nacht afwachten! antwoordde Raffles bedaard. Ik zou misschien kans zien in het binnenste van die duikerklok door te dringen — met behulp van een duikerpak, maar dat blijft uiterst gevaarlijk, — want daarbinnen staat toch zeker wel twee meter water of daaromtrent, en vijf mannen, die misschien gewapend zijn, is een te groote overmacht. Wij zullen dus wat naderbij komen, om te zien wat zij voornemens zijn, en hoe zij het goud bergen!

En een oogenblik later voer de duikboot langzaam naar de zijde van de duikerklok, die van het wrak was afgewend.

Als pooten van een levend dier graaiden de stalen grijparmen in alle richtingen en juist was er weder een goudkist losgewoeld, die onder het luik in den bodem werd gebracht, tusschen de vier wielen, en verdween.

Met de laatste kist hadden de zeeroovers zeer veel moeite en het was bijna vier uren, toen ook deze tenslotte uit het zand was losgemaakt, en weggehaald tusschen de overblijfselen van het wrak, die haar stevig omkneld schenen te houden.

En op veiligen afstand zagen de vier opvarenden van de duikboot toe, hoe de koperen kist op haar vier logge wielen langzaam henenkroop, heel langzaam, zwaar van het goud dat zij bevatte, en tegen de flauw hellende kust opkroop, boven water rees, de houten rails opzocht en eindelijk tot stilstand kwam, nog druipend van wier en zeewater.

Dien geheelen middag, tot de duisternis viel, bleef de „Bruinvisch” op dezelfde plek, maar de vier opvarenden zagen niets anders dan dat de kisten met goud uit de duikerklok werden gehaald en haastig naar een of andere plek van het eiland werden gedragen, die buiten hun gezichtskring lag.

Toen werd het duister, er werd gegeten, men besprak de zaak nogmaals breedvoerig, en ten

slotte besloot Raffles, de jonge vrouw, op haar dringend verzoek, nogmaals in slaap te maken.

Zoodra zij weder sluimerde, onder den invloed van den blik uit zijn grijze oogen, vroeg Raffles:

— Weet gij waar die goudkisten verborgen zijn?

— Ik weet het!

— Zeg het mij!

— Zij zijn in een grot op de Zuidkust van het eiland — dicht bij een fraaie baai! De grot is bijna onvindbaar, voor wie haar niet weet, de ingang is naar de zee gewend, er staan lage struiken voor en niemand zal op de gedachte komen tot daar door te dringen.

— Kunt gij er ons brengen?

— Zoodra gij wilt!

— Worden de kisten met goud bewaakt?

— Door drie mannen, die om de vier uur worden afgelost!

— Dan aanstonds vooruit! zeide Raffles zacht tot Brand.

Dadelijk dook de „Bruinvisch”, voer haastig om het eiland heen en bereikte de Zuidkust, waar Raffles haar dezelfde kreek liet invaren, die hij den eersten keer bezocht had.

De loopbrug werd uitgelegd en Raffles bracht behoedzaam de nog altijd slapende vrouw aan land.

Maar toen Brand zich bij hem had gevoegd, vroeg hij zachtjes:

— Hoe denk je die twaalf zware kisten met goud, die ieder ongeveer 50 kilo zullen wegen, weg te sleepen?

— Ik denk ze niet weg te sleepen — mijn waarde Brand, maar dat werkje aan onze duikboot over te laten. Daar verschijnt onze goede Henderson reeds, met de noodige staalkabels bij zich.

— En de drie bewakers?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Die zullen drie mannen als wij zijn toch zeker wel geen moeite baren! Op weg!

Men trok het bosch in en de jonge vrouw liep voorop en wees den weg, zonder ook maar een oogenblik te aarzelen.

Een half uur later stond zij stil en zeide op zachten toon, terwijl zij naar een dicht boschje, op ongeveer 50 meter afstand wees:

— Daarginds is het! Een van de wakers slaapt — de twee anderen spelen kaart, bij het licht van een kaarslantaarn!

— Dan wordt het tijd om onze troeven te laten zien! zeide Henderson grimmig, terwijl hij naar zijn verschrikkelijke vuisten keek.

Raffles plaatste de jonge vrouw op een platten steen en de drie mannen slopen in de duisternis verder, Raffles en Brand de revolvers tot vuren gereed houdend.

Inderdaad zaten daar twee mannen bij het licht van een lantaarn te kaarten, voor een vrij dicht boschje en zoo overhaast werden zij overvallen, dat de derde man nauwelijks goed wakker was door het korte rumoer, of de beide anderen waren reeds machteloos gemaakt.

In de duisternis tastte hij vloekend naar zijn mes, nog half slaapdrunken, maar een hevige vuistslag van Henderson zond hem weder in zijn slaap terug, die thans heel wat langer zou duren!

In een oogwenk was het kleine boschje laag kreupelhout met kapmessen weggehakt en daar stonden, niet ver van den ingang van een goed verborgen hol een twaalftal zeer sterke houten kisten, die den invloed van het zeewater goed hadden doorstaan.

Er werden staaldraden aan de houten hengels bevestigd, die draden werden verderop tot een vereenigd en pas toen dit gedaan was, beval Raffles op korten toon:

— Brand — en jij ook Henderson — gaan met Miss Hoggart weder aan boord. Breng de boot zoo snel mogelijk uit de baai hierheen — boven water als ik je verzoeken mag! Je kunt binnen een half uur hier zijn — ik zal dan het sein geven. Kom zoo dicht als je kunt naar de kust — en ontsteek het roode licht, zoodat ik jullie duidelijk kan zien. Ik zal zwemmend de staaldraad aan boord brengen. Haast je wat, voordat de wacht wordt afgelost!

Onmiddellijk volgden Henderson en Brand het gegeven bevel op en een half uur later zag Raf-

fles op een paar vademen uit de kust het roode licht naderen.

Hij gaf zelf het lichtsein, ontdeed zich van zijn zware laarzen, hing die om zijn hals en stapte in zee.

Hij moest echter nog wel honderd meter zwemmen, met het einde van den staaldraad aan zijn gordel bevestigd, voor hij eindelijk aan boord kon klimmen.

Hijgend beval hij:

— Dadelijk den draad vastmaken en zee kiezen — ik geloof dat ik achter mij al heb hooren schreeuwen!

Snel als de gedachte werd de staaldraad aan een der ringen vastgemaakt en de duikboot koos zee — en trok welgemoed een twaalftal zware kisten met goud achter zich aan, die als levende wezens de zachte glooiing van den heuvel afrolden en daarachter aan holden drie mannen, als gekken zwaaiend met hunne geweren en zoo luide tierend en vloekend, dat het duidelijk weerklonk in den stillen nacht.

Maar de duikboot was vrij wat sneller en voor hun oogen zagen de drie bandieten de witte kisten in zee verdwijnen, als voortgetrokken door een wonderbaarlijke macht....

Op minstens een uur varen van de kust vischte Raffles pas zijn buit op en daarbij bleek dat er slechts een enkele kist verloren was gegaan, die onderweg gebroken was....

Een dag later verscheen een Engelsche kruiser op de reede van Schatkamer-Eiland, er werd een afdeeling van over de honderd man aan land gebracht en na een klopjacht van drie uren was de geheele zeerooversbende gevat.

De volgende aflevering (No. 513) bevat:

DE GOUD-RIVIER.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,
ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,
sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER?

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

LECTUUR VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat
een volledigen Roman

20 CENT

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.